Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul X Seria II-a Nr. 1574 | 4 PAGINI — 20 BANI | Miercuri 19 mai 1954

Toată grija creşterii rîndurilor Uniunii Tineretului Muncitor

Sarcina principală a Uniunii Tineretului Muncitor este de a ajuta partidul în educarea comunistă a tineretului.

In îndeplinirea cu cinste a acestei sarcini, un mare rol are cuprinderea în U.T.M. a maselor largi de tineri de la oraşe şi sate. Tineretul iubeşte şi are mare încredere în U.T.M. Tineretul patriei noastre vede în U.T.M. organizaţia care se ocupă de interesele lui, de năzuinţa lui spre o activitate socială intensă, spre cultură şi cunoştinţe.

Creşterea rîndurilor U.T.M. dă partidului posibilitatea de a lărgi legăturile sale cu tineretul, de a întări influienţa partidului asupra maselor largi de tineri. Cu cît cresc rîndurile U.T.M.-ului cu atît mai mult va pătrunde în masa tineretului linia partidului, cu atît mai mulţi tineri vor fi antrenaţi la lupta pentru îndeplinirea sarcinilor partidului.

Pentru întărirea continuă a organizaţiei noastre, are o însemnătate deosebită atragerea în U.T.M. a unui mare număr de tineri muncitori din industrie şi transport, tineri ţărani muncitori, tineri elevi şi studenţi, fii ai oamenilor muncii. Atenţia organizaţiilor U.T.M. nu trebuie să fie îndreptată numai asupra tinerilor fruntaşi în muncă sau în învăţătură, ci şi asupra celorlalţi tineri care se străduiesc să muncească bine, care îşi depăşesc normele numai cu puţin, dar în inima cărora clocoteşte dorinţa de a merge înainte, de a-i ajunge pe fruntaşi. Aceşti tineri trebuie să fie apropiaţi cu grijă de organizaţie şi ajutaţi în muncă şi în activitatea de fiecare zi.

Sînt organizaţii de bază ca aceea de la uzina „Republica" din Capitală, cea din întovărăşirea agricolă din comuna Pucheni-Moşneni raionul Ploeşti, de la centrul mecanic din Buzău, care se preocupă în permanenţă de atragerea de noi şi noi tineri în organizaţie. Nu acelaşi lucru se poate spune însă despre organizaţia de bază U.T.M. de la ţesătoria „Donca Simo" din Bucureşti, care cuprinde încă puţini utemişti faţă de numărul mare de tineri din întreprindere.

Cele mai mari lipsuri în primirea de noi membri există însă în satele noastre unde trăieşte cea mai mare parte a tineretului. Organizaţii de bază U.T.M. ca cele din comunele Pricaz raionul Orăştie sau Popeşti din raionul Tîrgul Frumos, au uitat că tineretul fiind în afara organizaţiei nu participă cu acelaşi elan la viaţa satului respectiv. Ele nu ţin seama de faptul că tineretul dacă este organizat şi educat, este capabil de o mare muncă creatoare. Faptul că tineretul de aici nu participă cu toate forţele la muncile agricole se datoreşte tocmai muncii superficiale a organizaţiilor U.T.M. cu tinerii neutemişti.

In faţa organelor şi organizaţiilor U.T.M. stă sarcina de a combate orice manifestare de sectarism, de a desfăşura o susţinută muncă politică pentru atragerea în U.T.M. a celor mai buni tineri colectivişti şi membri ai întovărăşirilor agricole a celor mai buni tineri ţărani muncitori cu gospodării individuale.

Partidul, prin organizaţia U.T.M. face educaţie comunistă pionierilor. Pentru a-şi desăvîrşi educaţia comunistă, pentru a deveni luptători activi pe frontul construirii socialismului în ţara noastră, pionierii buni, care au depăşit vîrsta pionieratului trebuiesc primiţi în rîndurile U.T.M.

Una din cauzele creşterii nesatisfăcătoare a rîndurilor U.T.M. este exigenţa exagerată, pretenţiile prea mari pe care le au unele organe şi organizaţii U.T.M., faţă de tinerii care doresc să devină membri ai U.T.M. Aceasta se explică prin faptul că unii tovarăşi nu înţeleg încă rolul educativ al U.T.M.-ului. Din acest motiv ei îşi închipuie că în organizaţie trebuie să intre numai tineri gata educaţi, cu un nivel politic şi ideologic foarte ridicat. Aceasta este o mare greşeală. Unde decît în U.T.M., în activitatea de zi cu zi, prin muncă şi învăţătură, se pot educa mai bine tinerii? Uniunea Tineretului Muncitor este o organizaţie de masă educativă, o şcoală de tineri constructori ai socialismului. In rîndurile ei trebuie cuprinşi cît mai mulţi tineri. Aceasta nu înseamnă însă că porţile organizaţiei sînt deschise pentru oricine. In U.T.M. intră numai fiii oamenilor muncii, care într-adevăr merită să poarte titlul de utemist, tineri devotaţi partidului, care iubesc cu înflăcărare patria, care doresc din tot sufletul să lupte, sub conducerea partidului, pentru fericirea poporului nostru.

Fiecare utemist este dator să fie deosebit de vigilent la primirea de noi membri în organizaţie, pentru a nu da prilejul elementelor duşmănoase, străine, carieriste, să se strecoare în organizaţie.

Cel mai bun mijloc pentru împiedicarea pătrunderii elementelor necorespunzătoare în U.T.M. este respectarea strictă a principiului primirii individuale a noilor membri.

Aşa cum ne învaţă partidul, atragerea tinerilor în U.T.M. trebuie să se facă pe baza muncii politice de masă dusă zi de zi de către organizaţiile de bază. Ce înseamnă a duce o muncă politică de masă în rîndurile tinerilor din afara organizaţiei? Aceasta înseamnă antrenarea lor la o activitate concretă, la o participare activă la lupta pentru îndeplinirea planului de producţie, antrenarea tinerilor ţărani muncitori în lupta pentru o recoltă bogată, antrenarea întregului tineret la învăţătură, la muncile obşteşti, la o bogată activitate culturală, sportivă etc. Inseamnă lămurirea tineretului asupra politicii partidului, asupra scopului şi sarcinilor U.T.M.

Un minunat prilej de activizare a tinerilor neutemişti este campania agricolă de primăvară, care a antrenat masele cele mai largi ale tineretului. In muncile din această campanie, se remarcă numeroşi tineri buni, capabili, care duc o muncă plină de avînt. Este de datoria organizaţiilor U.T.M. de a se ocupa cu grijă de primirea în U.T.M. a tinerilor evidenţiaţi în cadrul multor acţiuni care au loc acum.

O mare atenţie trebuie dată atragerii fetelor în U.T.M., educării şi ridicării lor în munci de conducere. Tinerele fete prin priceperea şi spiritul lor gospodăresc pot aduce un suflu nou în munca organizaţiei de bază. Preocupîndu-se ca munca de organizaţie să fie cît mai interesantă şi atractivă, cunoscînd năzuinţele şi preocupările fetelor, organizaţiile U.T.M. pot şi trebuie să atragă în organizaţie pe tinerele care merită să poarte înaltul titlu de utemist.

Creşterea în permanenţă a rîndurilor U.T.M. trebuie să meargă paralel cu munca de educaţie a noilor utemişti. Educării în spirit comunist a tineretului, organizaţiile U.T.M. trebuie să-i subordoneze intreaga lor activitate.

Nu poate fi mai mare cinste pentru o organizaţie de bază U.T.M. decît aceea de a pregăti pe cei mai buni utemişti de a intra în rîndurile partidului.

Organizaţiile de bază U.T.M. sînt datoare să educe utemiştii în spiritul dragostei faţă de partid, ajutîndu-i să înţeleagă că principalul în activitatea U.T.M.-ului este conducerea de către partid şi să aplice zilnic în munca lor acest principiu. Ele trebuie să insufle utemiştilor dorinţa de a-şi îmbunătăţi necontenit munca, de a-şi ridica nivelul politic şi ideologic pentru a putea deveni candidaţi şi apoi membri de partid.

Ocupîndu-se în permanenţă, şi nu în „campanie", de primirea de noi utemişti, de educaţia comunistă a tineretului, ele vor contribui la creşterea continuă a rîndurilor Uniunii Tineretului Muncitor.

Conserve şi mezeluri de bună calitate

SIBIU (de la corespondentul nostru **Popa Gavril**).

Pentru a da un randament mare în producţie, muncitorii fabricii de mezeluri şi conserve din Sibiu desfăşoară o rodnică activitate.

Organizîndu-şi bine munca după metoda Voroşin tinerii din secţia mezeluri au înregistrat pînă acum succese de seamă în muncă. Despre acest lucru vorbesc şi graficele de producţie individuale. Astfel, numai în primele 10 zile ale lunii s-au dat peste plan 3.000 kg. mezeluri. Asigurarea din vreme a materiei prime la locul de muncă, cît şi folosirea din plin a celor 480 minute, a dat putinţa tînărului Pavel Eugen să-şi depăşească norma cu 18 la sută.

Maşinile de tocat carne care au o importanţă deosebită în facerea conservelor, sînt mînuite cu pricepere de membrii brigăzii condusă de tînărul Sîrbu Dumitru. Ei dau o mare atenţie preparării pastei pentru mezeluri, în scopul îmbunătăţirii calităţii acestora.

Intrecerea socialistă, consfătuirile şi îndeosebi numeroasele cereri ale consumatorilor, fac ca tinerii să se străduiască şi mai mult pentru îmbunătăţirea calităţii şi mărirea cantităţii conservelor şi mezelurilor produse.

—•—

Propunerile tinerilor mecanici

ROMAN (de la corespondentul nostru **Bucur Constantin**).

De curînd în secţia mecanică 1 de la I.M.S. Roman a fost organizată ziua propunerilor, la care a participat un număr însemnat de muncitori tineri, tehnicieni, maiştri şi ingineri

In această secţie munca pe luna aprilie s-a desfăşurat intens. Datorită acestui lucru, planul secţiei a fost depăşit, atît la tonaj cît şi pe sortimente. Aşa de pildă la chiulase pentru tractoare, planul a fost îndeplinit în proporţie de 153 la sută, iar la roţi curea în proporţie de 194 la sută. Contribuţia tinerilor care au venit cu noi propuneri, a făcut ca succesele să crească iar munca să se îmbunătăţească simţitor. Astfel utemistul Ion Bondiur, fruntaş în întrecerea socialistă a propus un dispozitiv pentru sablaj la linia cilindri, care să curete automat zgura şi impurităţile de la turnare, eliminînd această operaţie făcută manual.

Utemistul Aurel Brudaru, responsabilul brigăzii de tineret nr. 29, a propus să se folosească la maximum rezervele interne. Printre altele el a arătat că sporul adunat de la cuzineţi şi pistoane să fie retopit şi turnat de urgenţă.

Pe lîngă alte propuneri făcute, tinerii au mai arătat că e necesar să se ia o serie de măsuri organizatorice cum ar fi: o mai bună aprovizionare cu scule şi munca mai operativă a cabinetului tehnic pentru analizarea propunerilor de raţionalizări şi inovaţii etc.

Propunerile făcute au fost din cele mai preţioase. De aceea conducerea întreprinderii a şi luat primele măsuri pentru aplicarea lor.

Toate forţele noastre pentru obţinerea unor recolte bogate

Pe ogoare, muncile agricole de primăvară se desfăşoară în ritm tot mai viu. Indrumaţi de organizaţiile de partid, muncitorii din gospodăriile agricole de stat, colectiviştii, ţăranii muncitori întovărăşiţi şi cu gospodării individuale îşi sporesc eforturile în lupta pentru obţinerea unor recolte bogate. Unii dau zor să termine însămînţatul ultimelor brazde, alţii plivesc şi prăşesc culturile. In cea mai mare parte dintre regiunile patriei noastre au început, încă de cîtva timp, muncile de întreţinere a culturilor — lucrări agrotehnice importante ce duc la sporirea recoltelor — iar acum, plivitul şi prăşitul culturilor se desfăşoară din zi în zi mai intens.

Tineri ţărani muncitori! Tineri colectivişti! Executaţi la vreme lucrările de întreţinere a culturilor pentru ca rodul holdelor să fie mai plin, mai bogat!

Folosind experienţa anului trecut

Recoltele obţinute anul trecut de către membrii gospodăriei agricole colective „7 Noiembrie" din comuna Bîrca, regiunea Craiova, au fost bogate. Aceasta numai pentru că au respectat regulile agrotehnice, pentru că au însămînţat la timpul prielnic şi în bune condiţiuni.

Experienţa din anul trecut i-a îndemnat pe harnicii colectivişti ca şi în primăvara aceasta să asigure o bună desfăşurare însămînţărilor, să însămînţeze în timpii optimi. De aceea, de îndată ce vremea a fost prielnică pentru însămînţări, ei au şi pornit pe ogoare. Păioasele şi celelalte culturi din primele două epoci au fost însămînţate în scurt timp, apoi au început însămînţatul porumbului şi bumbacului. Acum cîteva zile s-a terminat şi însămînţatul acestor culturi.

Pentru a obţine o recoltă bogată, întreaga suprafaţă cultivată cu porumb a fost însămînţată după noua metodă agrotehnică — în cuiburi aşezate în pătrat.

Tineretul gospodăriei, a adus o contribuţie însemnată în această bătălie. Utemiştii au fost mereu pildă vie pentru ceilalţi tineri colectivişti, depăşindu-şi necontenit normele de muncă. Utemistul Anastasie Borcan, de pildă, lucrînd la însămînţări, a reuşit să realizeze şi patru norme într-o zi.

Dar Anastasie Borcan nu-i singurul dintre utemiştii care îşi depăşesc norma. In gospodăria colectivă „7 Noiembrie" sînt mulţi asemenea tineri harnici. Pentru utemiştii Marin Roşu, Ilie Stela, Marin Gîdăr şi alţii a devenit un obicei să-şi depăşească zilnic normele de muncă cu cîteva zeci de procente sau chiar cu mai mult de o sută. Sînt mulţi utemişti şi tineri în gospodărie care au realizat două norme şi chiar mai mult într-o zi.

Corespondent
MARIN DEMETRESCU

Aviaţia în sprijinul întreţinerii culturilor

IAŞI. — (de la corespondentul nostru).

Obţinerea unor recolte sporite este cauza întregului popor muncitor. De aceea întreg poporul muncitor sprijină lupta pentru a smulge pămîntului roade mai îmbelşugate. Astfel, pentru o cît mai bună întreţinere a culturilor, aviaţia civilă aduce un ajutor însemnat agriculturii. Gospodăriei agricole de stat din Bucium, regiunea Iaşi, de pildă, Ministerul Agriculturii şi Silviculturii i-a repartizat, prin aviaţia civilă, un avion special care să sprijine pe muncitori în executarea lucrărilor de întreţinere a culturilor. Cu ajutorul unor aparate, avionul stropeşte culturile cu o soluţie care distruge buruienile, dînd în felul acesta posibilitate culturilor să se dezvolte în condiţii cît mai prielnice. Primele 50 hectare au şi fost stropite, numai într-o singură zi.

Insămînţarea bumbacului — aproape de sfîrşit

In anul 1949 s-au însămînţat în regiunea Craiova aproape 2.000 ha. cu bumbac. Anul acesta, suprafeţele cultivate cu bumbac vor fi mult mai mari.

După îndrumările tehnicienilor, cultivatorii de bumbac din regiune au pregătit încă din toamnă terenurile ce vor fi însămînţate cu această principală plantă textilă. Gospodăriile agricole colective sînt fruntaşe şi la însămînţatul culturii bumbacului. Din cele 50 de gospodării agricole colective din regiune, cultivatoare de bumbac, 30 de gospodării au terminat însămînţatul acestei culturi. Cele 17 gospodării colective din raionul Calafat au terminat complet însămînţatul.

Ţăranii muncitori cu gospodării individuale urmează îndeaproape exemplul colectiviştilor. In raioanele Gura Jiului, Caracal, Băileşti şi Corabia, ţăranii muncitori au realizat planul însămînţărilor la bumbac în proporţie de 95—98 la sută.

In întreaga regiune, pînă la 17 mai, au fost însămînţate cu bumbac 92,3 la sută din suprafeţele planificate.

Urmînd exemplul colectiviştilor

In raionul Turda au început lucrările de întreţinere a culturilor. Pînă la 15 mai s-a executat plivitul păioaselor pe o suprafaţă de peste 3.600 ha şi s-au prăşit 317 ha.

Numai în primele zile de muncă, membrii gospodăriei agricole colective din Cîmpia Turzii au prăşit două ha cartofi însămînţaţi după metoda în cuiburi aşezate în pătrat, două ha sfeclă de zahăr, două ha coreandru şi 1,50 ha floarea soarelui. Fruntaşi în lucrările de întreţinere a culturilor sînt colectiviştii Alexandru Ferenczi, Agneta Zăvoreanu, Gheorghina Dragotă şi Iosif Tasznady.

Urmînd exemplul colectiviştilor, ţăranii muncitori din comuna Ploşcoş au plivit peste 300 ha de păioase şi au prăşit 12 ha culturi prăşitoare, iar ţăranii muncitori din comuna Poiana au executat pe suprafeţe întinse lucrările de întreţinere a culturilor.

Lucrări de întreţinere a culturilor

La gospodăria agricolă de stat Borduşani, raionul Feteşti, lucrările de prăşit şi plivitul se desfăşoară cu intensitate. Pînă în prezent, muncitorii acestei gospodării au prăşit 125 ha sfeclă de zahăr, 20 ha bumbac şi au plivit 266 ha grîu de toamnă. De asemenea, pe semănăturile de toamnă ei au aplicat o însemnată cantitate de îngrăşăminte chimice suplimentare. In fruntea muncilor de întreţinere a culturilor s-au situat brigăzile conduse de Florea Petrovici şi Gheorghe Lupu.

Şi muncitorii gospodăriei agricole de stat „Panduri", din raionul Feteşti, au început lucrările de întreţinere a culturilor. Aici, membrii brigăzii conduse de Ştefan Gheorghe au prăşit cu cultivatoarele 50 ha floarea-soarelui semănată în cuiburi aşezate în pătrat şi 80 ha sfeclă de zahăr. Totodată ei au început plivitul la grîu, orz şi ovăz.

Cu mult elan se munceşte în sectorul legumicol al acestei gospodării. Pînă acum au fost plantate peste 40 ha cu răsaduri de varză şi roşii.

In ultimul timp, la această gospodărie s-au terminat lucrările de montare a trei instalaţii de ploaie artificială.

Două norme zilnice la praşilă

Membrii gospodăriei agricole colective din comuna Scorţaru Vechi, regiunea Galaţi, au terminat la vreme însămînţările de primăvară. Ei continuă acum întrecerea între brigăzi şi colectivişti pentru a executa la vreme şi lucrările de întreţinere a culturilor. Numai în 2 zile, brigăzile de cîmp ale gospodăriei au executat prăşitul la floarea-soarelui pe o suprafaţă de 50 ha. Brigada condusă de colectivistul Tudor Mihalache este fruntaşă în întrecere. Mulţi colectivişti din această brigadă, printre care Angheluţă Rîşcoveanu şi Ioana Ionescu s-au evidenţiat, executînd cîte 2 norme zilnice la praşila floarei-soarelui.

Printre colectiviştii fruntaşi în gospodărie sînt Nistor Hiloveanu, Andrei Caraman şi Gh. D. Ermenian care în primele două zile au prăşit cîte 0,40 ha cu floarea soarelui.

Să fie grăbită însămînţarea orezului

In gospodăriile agricole de stat din întreaga ţară, a început însămînţatul orezului. Suprafeţele cultivate cu orez anul acesta de către gospodăriile de stat reprezintă 43 la sută din suprafaţa cultivată cu această plantă în întreaga ţară.

Insămînţarea orezului se va executa anul acesta în condiţii superioare faţă de anii trecuţi. Peste 80 la sută din suprafaţa de teren a gospodăriilor agricole de stat care va fi cultivată cu orez a fost amenajată încă din toamnă. In primăvara aceasta s-au făcut lucrări c[...] polidiscuri pentru distrugere[...] buruienilor, iar înainte [...] însămînţare s-a făcut ne[...] rea terenului. Pe teren[...] destinate culturii orezului [...] împrăştiat 3.334 tone d[...] grăşăminte organice [...] tone de îngrăşăminte [...]

In vederea sporirii [...] de orez la hectar, s[...] pîndit în acest an s[...] mai productive şi v[...] va însămînţa orez[...] precoce Allorio, soi[...] soiul timpuriu Ba[...]

Din R.P. Chine[...] nul acesta 5 so[...] care se experim[...] rile gospodăriil[...] stat. Aceste [...] se cultivă în [...]

Primele su[...] culturii orezu[...] mînţate în [...] cole de stat [...] dea şi Const[...] s-a însămînţ[...] ha. iar la C[...] Au rămas î[...] agricole de s[...] laţi, Bucureş[...] buie să mob[...] pentru grăbi[...] zului în t[...]

Ultimele[...]

TG. MUREŞ. — [...] pondentul nostru [...] lint).

Colectiviştii, întovă[...] ranii muncitori cu gosp[...] dividuale din raionul Odorhei [...] losind din plin timpul prielnic [...] ultimele zile luptă cu avînt spor[...] pentru terminarea cît mai de grabă a însămînţărilor de primăvară.

Pînă la 16 mai a.c. planul însămînţărilor de primăvară la toate culturile s-a executat în proporţie de 99,7 la sută. In raion se însămînţează acum ultimele brazde. Printre primii care au terminat însămînţările de primăvară sînt colectiviştii din Cristur.

O mare atenţie s-a acordat de către ţăranii muncitori din raionul Odorhei însămînţării culturilor prăşitoare în cuiburi aşezate în pătrat. Astfel pe întregul raion planul de însămînţări a porumbului în cuiburi aşezate în pătrat pînă la 16 mai a fost realizat cu 300,16 la sută la cartofi, cu 716,90 la sută la porumb, iar la floarea soarelui s-a însămînţat cu 40 ha. mai mult peste plan.

Cîte lucruri interesante au de văzut copiii la Muzeul de Istorie Naturală! Ei învaţă aci să cunoască animalele, să nu se teamă de ele. Iată-i în fotografie pe micuţii de la căminul de zi al întreprinderii "Flacăra Roşie" din Bucureşti împreună cu directoarea căminului, tovarăşa Letiţia Popescu, vizitînd Muzeul de Istorie Naturală.

Insemnări din Valea Jiului

Mai puternic de cît sute de cuvinte

Trenul ce pleacă dimineaţa la 8,25 precis din Petroşani şi o porneşte în susul apei Jiului de vest, opreşte peste două ceasuri gîfîind ostenit, la capătul de linie, la Lupeni. Acolo îşi deşartă vagoanele vechi de clasa III mulţimea de muncitori, mineri în bună parte, îşi îndoapă din nou pîntecul cu grăunţe negre de cocs, se lasă ciocănit în roţi de un mecanic bătrîn cu ochelari în rame de sîrmă şi se întoarce apoi din nou grăbit spre Petroşani.

Dintre călători, unii o pornesc către porţile mari ale minelor, alţii, ţărani de prin împrejurimi, merg în grupuri cercetînd vitrinele magazinelor, iar unii, orăşeni cu familii şi rosturi ştiute, se îndreaptă către cartierele noi, către oraşul nou al Lupenilor.

La amiază o locomotivă micuţă şueră cu emfază şi pleacă săltînd sprintenă peste macazuri şi scîrţîind cumplit pe la cotituri. Trage în urmă două vagoane acoperite, vagoane în toată regula cu uşi, ferestre şi bănci iar la uşiţa „mocăniţei" — cum îi spun localnicii trage fum adînc de ţigară un mecanic mărunt şi negricios şi bineînţeles plin de funingine ca toţi mecanicii adevăraţi. Aşa călătoreşti — încet, încet, cu vreo 10—15 kilometri la ceas, de vrei să ajungi în Uricani.

Uricanii, mina cu toate instalaţiile şi clădirile ei îţi răsare înaintea privirilor din marea verde a pomilor la poalele unor dealuri ce pornesc dinspre munţii înzăpeziţi şi acum, ai Parîngului pe deoparte, şi Godeanul şi Retezatul de la miazănoapte. Printre ele, Jiul îşi croieşte drumul spumegînd peste stînci, vuind în bulboane adînci pe sub crengile plecate ale sălciilor.

Uricanii prezintă un fenomen curios pentru un străin, dar devenit obişnuit pentru oamenii din Valea Jiului.

Satul acesta micuţ cu căsuţele răsfirate stinghere pe culmi a devenit un oraş cu case şi blocuri mari, cu magazine luminoase, forfotă de maşini, duduit de motoare şi oameni noi. Istoria satului — a fost scurtă şi monotonă. Oamenii — vreo douăzeci de familii — trăiau sărac, creşteau vite puţine, prindeau în scocuri pe Jii, păstrăvi argintii şi odată pe an porneau peste dealuri la tîrg la Lupeni. Aşa au pomenit din bătrîni şi tot aşa s-au deprins să facă fiii şi nepoţii.

Odată, nişte străini au tulburat liniştea monotonă a vieţii din Uricani. Erau îmbrăcaţi orăşeneşte şi vorbeau o limbă străină. Au cercetat, au răscolit pămîntul străbun al Uricănenilor şi au plecat apoi ridicînd din umeri. Acum, ori că au găsit prea puţin cărbune, ori că socoteala unor investiţii noi nu convenea dorinţei lor grabnice de cîştig, fapt este că satul cu oamenii lui a rămas tot aşa cum a fost. Anii au trecut. Jiul curge la fel de repede, dinspre munţi vîntul bate iarna tot atît de îngheţat, dar vezi, totuşi vremea s-a schimbat. La Uricani au venit într-o bună zi de la Lupeni un grup de mineri, bătrîni şi pricepuţi în meserie şi împreună cu inginerii Fătu şi Negulescu au săpat galeriile de coastă. Apoi s-au ridicat pe rînd clădirile ce adăpostesc dormitoarele, corpul acela unde se găseşte cantina şi lămpăria şi celelalte.

In subteran, galeriile s-au lungit, s-au lăţit, au cuprins într-un păienjeniş toate dedesubturile colinelor din jur. La început producţia era mică, abia dacă se adunau vreo 40—50 de tone în 24 ore. Dar au sosit maşini, motoare puternice, pichamere. De-l întrebi acum pe tov. Belceanu, responsabilul cu întrecerile socialiste despre producţia unei zile ca oricare alta îţi va răspunde fără să clipească: plan sute şi sute de tone în 24 ore, plus alte sute şi sute depăşire.

O familie de mineri

In ziua aceea Iovan-baci, brigadier fruntaş pe mină a fost tot timpul supărat. Mai întîi pe inginerul Ileana. Pornise din abataj după el cu măsurătorul de gaze — căci voia să puşte în şutul acela şi peste tot drumul s-a împiedicat de lanţuri şi scocuri de craţer uitate prin galerii. Chiar sub planul lui a dat peste o maşină de încărcat ce ruginea nefolosită pe acolo de cîtăva vreme. „N-avem utilaj nou, ce să facem?" — răspunde ridicînd din umeri inginerul în şedinţele de producţie. Ehei, cum vei putea inginerule, să mărim cifra „de realizat", dacă vei lăsa maşinile să stea nefolosite, iar vagonetele răsturnate şi părăsite prin galerii? Iată aci un transformator bun „uitat" lîngă abataj, un macaz fix aruncat în canal, cablul electric lăsat pe şine şi tăiat pe alocuri de locomotive, ţevile de aer pentru pichamere răsuflă zgomotos pe la înădituri. Poftim, şi el ridică nevinovat din umeri. Ce să-i faci? Sînt de făcut multe, tovarăşe inginer...

Brigadierul era supărat de-a binelea. Şi peste toate, metanul acesta care-l împiedica să puşte... Toată povestea era doar o uşă ce trebuia aşezată undeva, astfel ca ventilaţia să se facă cum trebuie. Din pricina metanului, întreaga zi lucrase numai din pichamere şi este ştiut ca două puşcături făcute chibzuit într-un şut, fac cît trei schimburi lucrate cu pichamerul.

Iovan-baci ieşi la ziuă şi se îndreptă bombănind într-una spre lămpărie. Şutul se terminase, iar bătrînul miner nu era mulţumit de lucrul din ziua aceea. Iar o să-i ia înainte Recsak Ioan cu brigada lui şi poftim atunci de te mai uită în ochii prietenilor. Intrecerea lor era cunoscută în tot Uricanii, la mină în oraş şi chiar la Lupeni. De o vreme întreagă Iovan Silviu şi Recsak Ioan, amîndoi brigadieri şi mineri bătrîni — prieteni vechi — se luptă pentru primul loc. Pe martie în frunte a răzbit Recsak dar pe aprilie Iovan-baci a obţinut o depăşire de 156 la sută, de trei ori mai mare ca a lui Recsak. Dar acum, vezi, nu se ştie...

Iovan predase echipamentul şi se îndreptă spre oraşul nou. In faţă, departe pe un tăpşan neted se zăreau primele blocuri roşii din oraşul nou al minerilor. Pentru frumuseţea acestor locuri, brigadierul Iovan preferă să facă drumul pe jos şi ca întotdeauna în aceste clipe îi trec prin minte anii trecuţi. El a primit printre primii „Medalia Muncii", iar acum un an aci la Uricani — pe a doua. In noiembrie trecut, a încărcat într-o maşină tot avutul său de la Lupeni şi s-a mutat în locuinţa cea nouă în oraşul zidit pentru minerii de la Uricani. In prima zi, bătrînul s-a învîrtit printre blocurile mari ce alcătuiau oraşelul, le-a numărat, a cercetat gospodăreşte alcătuirea apartamentelor, a iscodit pe zidarii ce mai finisau ultimele case dinspre margine. Un meşter mai vorbăreţ l-a dumirit; sînt cu totul 32 de blocuri cu două etaje a cîte 36—40 de apartamente.

— Şi toate acestea, baciule — continuă el — ştergîndu-şi mîinile de var — îs ridicate din steril, din zgura cărbunelui şi şiştul fărămiţat ce se scoate din abataje. Precum vezi s-au economisit milioane şi milioane de cărămizi. In toată Valea Jiului, nu numai aici la Uricani, tot aşa stau lucrurile, la Lupeni, la Petrila, Lonea, peste tot... Minerii au părăsit bordeele şi casele sărmane proptite strîmb în coasta dealurilor şi s-au stabilit în noile case. Loc este berechet.

Iovan a cercetat apoi cu atenţie apartamentul său. Trei camere mari luminoase, bucătărie, bae, un salonaş... Au rămas cu privirea în gol, în mijlocul camerei — el şi soţia. Apoi s-au privit, şi ochii lor grăiau mai mult decît cuvintele.

Copiii lor — cele trei fetiţe—vor creşte mari şi vor fi desigur minerite, electrotehniciene, poate ingineri. Iovan, brigadierul, nu are alt gînd. Aci le va ţine şi le va îndrepta ochii spre mină.

Bucuria brigadierului

Ploaia începuse de vreun ceas şi nu erau semne că va înceta curînd. Dar nu din pricina aceasta Paraschiv Gheorghe, responsabilul brigăzii utemiste, nu-şi găsea liniştea. Stătea la fereastră şi privea cum cad picurii de ploaie clipocind în drum. Cauza frămîntării lui era alta. Ghenea, tînăra lui soţie, care se afla de cîteva zile la maternitate, născuse o fetiţă. Cînd a aflat vestea, Paraschiv se găsea în şut. La început a roşit tot. Apoi, într-un avînt şi-a îmbrăţişat ortacii. Au pornit din nou pichamerele întrecîndu-se parcă mai sprinten, mai voios. Din şut a pornit direct la maternitate.

Işi aminti cum a cunoscut-o pe Ghenea. El era colector la raionul Huşi — ea dactilografă la sfatul popular. S-au plimbat împreună în serile calde pe sub castanii oraşelului lor de provincie şi şi-au făcut planuri de viitor. Gheorghe va pleca să înveţe o meserie! Da, la Lupeni, să înveţe mineritul. Inima logodnicei a tresărit. Atît de departe? Ce triste vor fi serile fără el în orăşel. Dar îl va aştepta, oricît de mult.

Tînărul a plecat hotărît, cu dragostea şi încrederea în inimă. A absolvit şcoala de la Lupeni, a trecut cu succes şi practica de la Uricani, apoi într-o zi s-a dus la director. Acesta l-a ascultat şi la urmă i-a zîmbit larg, întinzîndu-i mîna.

— Alege-ţi un apartament şi mîine pleci la Huşi.

Şi-a adus logodnica, s-au căsătorit şi au păşit amîndoi mînă în mînă, în casa nouă. Şi-au cumpărat din salariu mobilă, lucruri de casă, radio şi cîte trebuie într-o gospodărie tînără. Apoi şi-au făcut haine noi şi încălţăminte.

Paraschiv se ridică şi porni din nou prin camere. Se hotărî apoi să plece la Ştefan Georgescu. El este miner în brigada lui şi locuieşte în acelaşi bloc. La ei — Georgescu este şi el de curînd căsătorit — se va simţi bine şi vremea se va scurge plăcut. Ori cum, săptămîna aceasta, timpul va trece încet...

★

Am ales dintre oamenii ce i-am văzut doar două familii. Nu voi face nici un comentariu. Povestea vieţii lor, a frămîntărilor şi a bucuriilor lor grăieşte de la sine. Dar cîte dintre sutele de familii ce au pornit o viaţă nouă în Valea Jiului nu-şi au povestea lor, ce grăieşte mai convingător decît sute de cuvinte?

GH. PIETRARU

Şi ei vor să devină utemişti

Se pare că nu mai putem face nimic. Şi sînt doar atîţi tineri buni care vor să intre în U.T.M.! Să-i luăm pe cei de la echipa culturală. Sînt peste 15 tineri trecuţi de vîrsta de 15 ani care vin şi activează cu regularitate. Oamenii aceştia s-au îndrăgostit de munca culturală. Cum au puţin timp liber vin la cămin, citesc o carte sau mai învaţă o poezie, iar atunci cînd se strîng mai mulţi răsună căminul de cîntecele lor.

De multe ori i-am auzit discutînd despre U.T.M. Mulţi dintre ei doresc cu aprindere să facă parte din organizaţia noastră. Iată-i de exemplu pe tovarăşii Lucian Albinarul, Titina Popa, Ioniţă Condeescu, Gelemancă Lia şi alţii care au cerut lucrul acesta, care au insistat să fie discutaţi şi ei în adunarea generală, să fie primiţi în U.T.M. Şi rezultatul? Aceiaşi nepăsare din partea comitetului şi mai ales a secretarului, tov. Gicu Manea.

Să nu credeţi că nu am făcut nimic să îndreptăm această situaţie. Secretarul a fost aspru criticat de tovarăşul Iulicu Dinculescu. Dar vorbele parcă i-au intrat pe o ureche şi i-au ieşit pe cealaltă...

L-am criticat atunci la gazeta de stradă din comună. In loc să-şi recunoască lipsurile, să treacă la lichidarea lor, tov. Manea a rupt articolul! Şi noi utemiştii din comuna Gogoşu raionul Craiova vrem totuşi să activăm. Oare îi dă cineva dreptul comitetului nostru, secretarului să aibe o asemenea atitudine faţă de tinerii care vor să intre în organizaţia noastră? Au ei dreptul să le întoarcă [illegible]ele? Nu vreau să spun cuvinte mari, dar [illegible]dinea lui este departe de linia organi[illegible] şi cred că ar fi timpul să se întoarcă pe cel bun.

Corespondent
FANEA F. GHEORGHE

Un nou parc [illegible]enajat de elevi

[illegible]levii Şcolii medii tehnice sil[illegible] au făcut prin harnica lor [illegible]nat parc de odihnă. Ei au [illegible] pricepere parcul, sădind [illegible]ri şi diferiţi pomi. Au con[illegible]nea mai multe scaune din [illegible]steacăn pentru ca locuitorii [illegible]scă aici un loc plăcut de [illegible]

[illegible]vii sub îndrumarea organi[illegible]T.M. şi a tovarăşului Pa[illegible] şcolii, au hotărît să a[illegible] parc, mai frumos decît [illegible]n centrul oraşului. Ei au [illegible]nag şi datorită eforturilor [illegible] schimba pe zi ce trece în[illegible]nd el a fost dat în folosinţă [illegible]l frecventează des, bucurîn[illegible]cul naturii în plină înflorire.

Corespondent
ŞTEFAN ALBU

Pregătiri în vederea unei vacanţe plăcute

Se apropie vara. In curînd, cele mai pitoreşti localităţi din ţara noastră vor primi zeci de mii de copii în taberele şi coloniile de vară.

Copiii oamenilor muncii se bucură astăzi din plin de frumuseţile patriei. In fiecare an un mare număr de copii sînt trimişi pe socoteala statului la munte sau la mare, în staţiunile balneo-climaterice.

Anul trecut, peste 63.000 de pionieri şi şcolari şi-au petrecut vacanţa de vară în cele 335 tabere centrale şi regionale organizate în ţară. Alţi 257.000 de copii şi-au petrecut vacanţa în 3500 de tabere orăşeneşti şi de curte.

Copiii îşi amintesc cu drag şi de vacanţa de iarnă petrecută la poalele munţilor. Iarna trecută, atît de bogată în zăpadă, peste 4.000 de elevi au fost la munte în cele 8 tabere organizate pentru ei, multe din ele pe pitoreasca vale a Prahovei.

Anul acesta, 125.000 de copii vor pleca în vacanţă în tabere, la munte sau pe ţărmul însorit al mării. Alte mii şi mii de elevi îşi vor petrece vara în taberele orăşeneşti şi de curte, în excursii şi serbări cîmpeneşti.

(Agerpres)

Ca „fraţii"...

Lui Rotaru nu-i venea să creadă. Se trase lîngă fereastră şi desluşi încăodată adresa trimisă de către secţia de învăţămînt a sfatului popular raional Iaşi: „Aţi fost numit directorul şcolii elementare din comuna Schitul-Duca satul Poeni..."

Aşa, deodată, Rotaru Gheorghe director!... Iată că prietenii săi şi în special inspectorul şef Gherasim de la secţia de învăţămînt s-au ţinut de cuvînt. Se privi în oglindă. In faţă îi apăru parcă un altfel de om cu o căutătură severă, necruţătoare. Statura robustă cu apreciabile rotunjimi abdominale, care-i făcea de multe ori grea respiraţia, i se părea acum deosebit de firească.

— Aşa se cuvine să fie un director, îşi zise plin de mulţumire.

Peste puţin timp evenimentul era sărbătorit în sînul familiei. Soţul şi soaţa gustau cu plăcere din rubiniul acela tare care „făcea mărgele", şi-şi depanau amintirile.

— Tu eşti un om mare Gheorghiţă, spunea cu admiraţie Aurica, soţia lui. Ai ştiut să te aranjezi întotdeauna bine. Cînd au fost ţărăniştii, cu ţărăniştii... Cînd au fost liberalii cu liberalii...

— Mda... Asta-i drept, plescăi cu satisfacţie din limbă soţul. Dar pentru asta îţi trebuie cap şi... prieteni. Uite eu, cînd am fost ţărănist am dat de patru ori examenul de definitivat şi n-am reuşit, erau liberalii la putere. M-am dat cu liberalii şi gata definitivatul. Am ştiut cum să joc.

— Lasă că nici cu ţărăniştii nu ţi-a mers prea rău. Ai fost prim consilier în consiliul comunal la Poeni, spuse soaţa făcînd cu ochiul şi arătînd semnificativ cu mîna la buzunar.

— Asta-i adevărat. Dar cînd am fost comandantul centrului premilitar Poeni, îţi aminteşti?

O clipă pleoapele cucoanei Aurica se lăsară peste ochi. Din piept îi scăpă un oftat.

— Ehei Gheorghiţă, ce bine-ţi mai sta locotenent. Şi ce palmă grea mai aveai. Iţi ştiau toţi „sumănaţii" de frică. Şi Bocăneţ, care-i acum pădurar la Costuleni şi Sîrbu I. Constantin din Dumitreştii-Gălaţi...

— Dar tu Aurică, o întrerupse Gheorghiţă, îţi mai aminteşti cum m-am oţărît la ei cînd au vrut să facă o horă ţărănească?

— Mi-aduc aminte. I-ai băgat la „închisoare" în pivniţă... Era printre ei şi Vasile T. Păduraru care azi îi factor poştal. Ce mai stăteau acolo ca mieluşeii!

Cei doi rîseră cu poftă de întîmplarea asta „hazlie".

— Auzi, horă le trebuia lor în loc să se instruiască pentru „războiul sfînt". Dar lasă că am făcut ordine. Să mă vezi acum ca director!

Şi într-adevăr nu se poate spune că Rotaru Gheorghe nu s-a ţinut de cuvînt. Primul lucru pe care l-a pus la „punct" a fost şcoala.

— Cum, toate clasele într-o singură clădire? a întrebat el. Dar asta nu se poate. Ce dacă sînt camere mai multe? Pentru o mai bună organizare le voi împărţi. Una o să funcţioneze în clădirea din faţă, alta la căminul cultural, alta într-o cameră din casa popii, alta... Las-că ştiu eu.

— Şi atunci în locul şcolii ce o să fie? a întrebat mirat unul dintre învăţători.

Rotaru l-a privit de sus, dispreţuitor.

— Te credeam mai deştept frăţioare. Acolo o să locuiesc eu cu familia mea. E o locuinţă vrednică de un director.

Şi cu un aer de om superior a plecat mai departe.

★

A intervenit o chestiune care l-a scos din sărite pe director. Venise la el învăţătorul Dulman Nicolae şi-i ceruse să i se plătească orele suplimentare făcute peste norma catedrei sale.

— Asta nu, a spus el. Nu se plătesc că nu sînt în buget.

Şi fiindcă omul a încercat să-i explice, directorul i-a arătat uşa. Ce adică-te... nu ştia el cum trebuie procedat? Doar a fost comandant. Dar partea supărătoare a fost că Dulman din pragul uşii a ţinut să adauge:

— „Atunci de ce dumneata ai încasat în cursul lunii ianuarie 35 ore suplimentare?

Neobrăzat. Nu ştie să-şi respecte superiorii. Ba a avut îndrăzneala să-i mai şi spună că aceste 35 de ore nu le-ar fi făcut el ci alţi învăţători ca Agrigoroaiei, Istrătescu etc.

Ce-i privea pe ei cum îşi organizează munca? Că au vrut aşa să facă ore în locul lui, asta-i altceva. Dar el nu poate admite o egalitate. Pe statul de salarii figura el şi deci el şi numai el putea să încaseze banii.

★

Coana Aurica Rotaru se întorsese necăjită din sat. Avea o meserie tare „ingrată". Era soră de ocrotire, pe lîngă dispensarul comunei.

— Oamenii de aici sînt colţoşi, i-a spus ea bărbatului. Nici nu vor să recunoască binele ce le faci. N-au nici măcar idee că medicamentele nu se pot da aşa... pe gratis.

— Dar ce s-a întîmplat? făcu grijuliu soţul.

— Ia, am fost pe la ţiganul de Totîn Alexandru. Are un copil bolnav. I-am cerut pentru 2 pastile 12 ouă şi a spus că n-are. Ce ai dracului sînt!...

— Şi i-ai dat?

— Ce, am fost proastă? Las-să crăpe.

— Nu crapă ei, fii pe pace, făcu directorul dînd din mîini a lehamite. Aştia-s diavoli. N-a murit el Chiriac Mihai, ăl din Dumitreştii-Gălaţi, căruia trebuia să-i faci tratament şi l-ai lăsat în plata domnului, d-apoi ăsta pui de ţigan?

— Ăla cel puţin mi-a dat un car de strujeni, oftă cu părere de rău sora Aurica. Alţi oameni sînt pe-acolo!...

După ce se mai învîrti prin cameră soaţa se răsti la soţ:

— Ce ai păzit pînă acum? N-avem pic de apă... Nici lemne nu mai sînt.

Directorul se uită la ceas şi apoi se scărpină în cap.

— Mai e o jumătate de oră pînă ies elevii de la cursuri.

— Nu mă interesează. Trebuie să spăl rufele...

Avea şi Aurica dreptate. De aceea directorul nu stătu mult pe gînduri, îşi luă pălăria şi bătu în uşa clasei a 5-a unde tînărul suplinitor Dulman Alfons preda geografia.

— Dă-le drumul elevilor Sandu Tudor, Munteanu Aurel şi Insurăţelul Ion, am treabă cu dînşii. Chestii de serviciu... în interesul şcolii, adăogă directorul ţinîndu-l pe suplinitor cu o privire severă.

Se sunase de ieşire dar cei 3 elevi nu terminaseră încă cu „chestiile pur de serviciu". Spărgeau lemne, aduceau apă...

★

Cum s-ar spune directorul Rotaru Gheorghe ştie să facă „ordine". Şi dacă cineva mai doreşte cîteva amănunte despre spiritul d-sale de organizator, mai putem spune că a organizat atît de bine distribuirea lemnelor şcolii încît o bună parte au nimerit în bucătăria la care d-sa cu „deosebită cinste se serveşte", că trăgînd odată la măsea zdravăn a pierdut pe drum o parte din materialele pentru alfabetizare pe care le-a primit din partea secţiei învăţămînt a sfatului popular al raionului Iaşi că... însfîrşit această secţie sezisată de „lipsurile" d-sale a trimis în anchetă pe inspectorul Lazariuc.

S-ar părea că aici se va termina totul. Dar... atunci înseamnă că nu-l cunoaşteţi pe inspectorul Lazariuc trimis de tovarăşul Gherasim, şeful secţiei învăţămînt. O ancheta nu se face aşa cu una cu două. După ce s-a ospătat şi odihnit în casa directorului, ca un om ce a flămînzit şi a obosit pe drum Lazariuc a strîns pe toţi învăţătorii şi profesorii într-o şedinţă. L-a pus, deşi nu avea dreptul, pe utemistul Dulman Alfons, suplinitorul care făcuse sezisarea la secţia de învăţămînt, s-o citească cu glas tare. Ca la judecătorie. Reclamantul şi reclamatul. E drept că au mai fost şi alţii reclamanţi, dar asta n-avea importanţă. Autorul principal era utemistul acesta şi el trebuia pus la punct. Şi aşa, tînărul a început să-şi citească cu glas tare sezisarea în care se arăta o parte din isprăvile directorului, apucăturile lui, tonul de comandă etc. Ochii inspectorului aruncau văpăi. Păreau că spun „neobrăzat tînărul ăsta. Ce îndrăzneală să-şi critice superiorii!" După ce tînărul a terminat de citit, Lazariuc s-a răstit la el.

— Dar tu nu ai lipsuri?

— Ba cred că da.

— Păi vezi?... Ai încă multe.

Şi dă-i şi beşteleşte-l pe tînărul suplinitor, spre satisfacţia directorului. Au mai fost şi alţii care au semnat reclamaţia tînărului, dar n-avea importanţă.

Concluzia a fost însă sublimă, vrednică de un adevărat om de „omenie". Ce-i nevoie de război? Drumurile netezi sînt totdeauna mai bune.

După ce a încheiat cuvenitul proces-verbal fără ca măcar să ia vreo declaraţie scrisă, inspectorul a declarat:

— E bine să vă împăcaţi şi să vă iubiţi. Noi închidem ochii. Toţi aveţi lipsuri mai mici sau mai mari. Lăsaţi certurile frate şi vedeţi-vă de treabă.

★

O întrebare: ce caută această „familie" în posturi de răspundere?

VASILE MIHAILESCU

Căutătorii de comori

Inginerul geofizician Vladimir Teodorescu nu are nici douăzeci şi cinci de ani de practică a meseriei, nici de căsnicie; numărul acesta de ani însumează de fapt numai primăverile pe care le poartă în spinare.

Bine, poate că n-ar fi interesante aceste amănunte dar într-o zi, era prin ultima lună a iernii anului acestuia, fiind într-unul din birourile Intreprinderii de Prospecţiuni şi Exploatări Geofizice un coleg i-a aruncat în treacăt:

— Teodorescule, vezi că te cheamă şeful. Credea că este o chestiune obişnuită de servici. Ba uneori se mai întîmplă ca şefii să te cheme la ei aşa fără un motiv anumit, să mai stea de vorbă cu tine...

Şeful nu era altcineva decît fostul lui profesor de la facultate care l-a învăţat şi l-a făcut să îndrăgească frumoasa şi dificila meserie de geofizician.

Se priviră cîteva clipe în tăcere apoi profesorul intră dintr-odată în miezul problemei.

— Tovarăşe Teodorescu, ne-am gîndit împreună cu tovarăşii din Comitetul Geologic, să-ţi încredinţăm conducerea unei echipe. Ce zici, primeşti? Se părea că profesorul nu se grăbeşte cu primirea răspunsului. Işi aprinse o ţigară fără să-i ofere şi interlocutorului una ştiind că acesta nu fumează.

Teodorescu nu răspunse imediat nu atît pentru faptul că fusese luat pe neaşteptate ci din cauză că o asemenea ipoteză nu constituise nici un moment obiectul preocupărilor sau dorinţelor sale. Pe deasupra ştia că asemenea responsabilităţi erau încredinţate numai specialiştilor cu experienţă îndelungată.

— Totodată, am hotărît, continuă profesorul ca şi cînd nu s-ar fi ivit nici o pauză, ca atît interpretatorul cît şi şefii de grupe care vor lucra în echipa dumitale să fie aleşi dintre cei mai buni. Ai să primeşti nu-i aşa? Prin intonaţia glasului profesorul dăduse propunerii caracterul unui fapt deja împlinit.

Teodorescu făcu un gest cu mîinile de parc-ar fi vrut să-şi sublinieze o frază deşi nu scoase nici un cuvînt.

— Mă gîndesc, nu sînt prea tînăr? Am să reuşesc eu să mă impun oamenilor?

Profesorul zîmbi.

— Faptul că eşti tînăr nu-i nici o nenorocire, dimpotrivă. Şi, nu uita un lucru: eşti membru de partid. Trebuie să şti să cîştigi încrederea şi dragostea celor care vor lucra cu dumneata.

Răspunsul afirmativ, nemaifiind necesar să fie formulat în cuvinte, amîndoi, în mod firesc trecură la discutarea problemelor legate de viitoarea expediţie a uneia din echipele geofizice a cărei activitate fusese fixată în raza unui raion din cuprinsul ţării.

★

Primăvara se apropia cu nişte paşi de parc-ar fi vrut să prindă din mers un tren nevăzut. Zăpada se refugia prin colţurile unde soarele o putea mai greu ajunge.

Cît era ziua de lungă Vladimir Teodorescu nu stătea locului. Alerga ba la birourile de proiectări, ba la atelierele mecanice unde şoferii împreună cu mecanicii verificau grijulii starea motoarelor la maşini.

In sfîrşit a sosit şi mult aşteptata zi fixată pentru plecare. Toate lucrurile fuseseră puse la punct în cele mai mici amănunte. Dis-de-dimineaţă, în faţa întreprinderii stătea înşiruit convoiul de autocamioane.

In mijloc se afla maşina galbenă cu instalaţia de înregistrare şi autosondeza. După tradiţionalul „drum bun" şi „spor la muncă" urat de cei care rămîneau, convoiul porni în plină viteză. De acum abia în decembrie se vor întoarce.

In curînd oraşul fu lăsat în urmă. Una după alta maşinile încărcate cu oameni şi tot felul de instrumente şi unelte alergau apropiindu-se tot mai mult de locurile unde aşteptau necunoscute încă în tainiţele adînci ale pămîntului zăcăminte de gaze ori petrol.

Prima zi, orăşelul reşedinţă de raion, unde echipa îşi avea sediul, deziluzionă o parte din cei proaspăt sosiţi. Nemulţumirile se manifestau mai ales printre cei tineri.

— Halal oraş. — Aici fraţilor am dat-o dracului: nici tu teatru, nici tu distracţie, barem cinema or fi avînd? întrebase cineva ironic privind mai mult decît critic clădirile înşirate ca mărgelele pe o aţă de-a lungul celor cîteva străzi.

— Vorbeşti prostii. Dar munca ta? Ce ştii tu? Şi tînărul cu răspunsul îşi dădu şapca pe ceafă şi oftă privind cerul fumuriu.

Nu s-a zăbovit mult cu pregătirile pentru începerea lucrului. De cum au coborît din maşină, Vladimir Teodorescu împreună cu Ilie Săndulescu topometru şef s-au îndreptat spre marginea oraşului pentru a determina profilul. Teodorescu cunoştea locurile întrucît în urmă cu vreo două săptămîni venise în recunoaştere.

— Hm! numai timpul de-ar fi frumos încolo...

A doua zi grupa de topometri a intrat în acţiune. Primul ţăruş sau locaţie cum i se mai spune a fost fixat la marginea unui dîmb. De acolo cu ajutorul teodolitului, lanţului şi jaloanelor au început pichetajul.

Pentru topometrie îţi trebuiesc picioare zdravene nu glumă. Cînd lucrezi în şes mai merge. Dar cînd dai de dealuri cum sînt prin partea locului şi-ţi mai stau în cale hăţişuri ori păduri prin care trebuie să-ţi deschizi drum, ei, atunci parcă-ţi vin pe limbă toate înjurăturile cîte se află pe lumea asta. De aceea nici nu se prea înghesuie mulţi să lucreze în grupa lui Săndulescu.

Dar şi cînd apucă de rămîne cineva apoi nu mai pleacă din grupa lui. Aşa s-a întîmplat cu Neagoe Petre un flăcăiandru de vreo şaptesprezece ani venit dintr-un sat din regiunea Bucureşti. Cu vreun an în urmă venise să lucreze cu Săndulescu. In primele zile îl dureau picioarele de nici nu se putea mişca. Acum însă aleargă ca un iepure. Intinde lanţul şi cu precizie la cel mai mic semn pe care Săndulescu îl face cu mîna în timp ce priveşte în luneta teodolitului — înfige jalonul.

Se nimerise o zi frumoasă ca o mireasă pregătită pentru nuntă.

Următoarele două zile la fel. Sondorii munceau cu sîrg. Primele patru locaţii au fost forate, s-au introdus tubingurile aşa în cît în cele patru locuri se putea face explozia.

Intre timp Emilian Alexe operatorul şef al staţiei de înregistrare împreună cu ajutorul său operatorul Eugen Ploschi au controlat de-a fir a păr toţi seismografii (geofonii) cablurile, acumulatorii întreaga instalaţie a staţiei. Aici se cere o muncă şi o atenţie deosebit de migăloasă. O greşeală cît de mică în mînuirea aparatelor extrem de sensibile şi se ratează munca depusă în cîteva ore. Operaţia înregistrării constituie de fapt punctul culminant al întregii munci depuse de geofizicieni.

Cu toţii aşteptau sosirea dimineţii.

Dar cînd nu se aştepta nimeni s-a apropiat un duşman. Alexe cel puţin îl socotea duşmanul lui personal. Primele semne s-au arătat către seară. Norii, mînaţi de un vînt rece începură a se frămînta neliniştiţi. Apoi cîţiva fulgi de zăpadă căzură parcă în glumă.

— Eh, fleac! zăpadă în aprilie! Trece. Dar n-a trecut. Dimpotrivă zăpada s-a transformat în lapoviţă. Aşa a ţinut-o toată noaptea: zăpadă amestecată cu ploaie.

Dimineaţa, un noroi de să înoţi în el pînă la genunchi. Este ştiut că atunci cînd ţi noroi mare, geofizicienii sînt fierţi. De data asta chiar Săndulescu topometrul şef era abătut. Nu pentru el; picioarele lui răzbăteau însă ţi era de celelalte grupe. Cum să bagi autosondeza şi mai ales staţia de autoînregistrare pe teren? Se înţepeneşte de n-o mai scoţi, nici pe dumnezeu sfîntul înhămînd-o la ea. Era la sediul echipei o tristeţe amestecată cu furie şi înjurături că dacă vremea de afară s-ar fi întruchipat într-o fiinţă vie pe dată ar fi fost bătută măr. Singur Vladimir Teodorescu îşi mai păstra calmul. Cel puţin în aparenţă. Cei care îl cunoşteau, ştiau, după felul cum îi tresăltau nările nasului că nu-i în apele sale. Adună într-o cameră pe toţi membrii de partid şi utemişti. Erau acolo şi cartograful Vasile Iacovescu şi Emilian Alexe şi Eugen Ploschi, mai mulţi. In cameră era cald. In godinul încins cîteva bucăţi de lemn ardeau cu pîrîit uscat.

— Tovarăşi, vreau să mă sfătuiesc cu dumneavoastră. Hai să zicem, ziua de azi treacă-meargă. Insă problema este că ziarele anunţă tot vreme ploioasă. Dacă mai adăogăm la asta timpul necesar svîntării pămîntului înseamnă că prima decadă a planului o pierdem, nu realizăm nimic. Dumneavoastră ce ziceţi? Teodorescu tuşi de cîteva ori şi aşteptă să audă ce spun ceilalţi.

Emilian Alexe îşi răsfiră cu arătătorul mîinii drepte mustaţa tunsă scurt apoi îşi privi podul palmii de parc-acolo ar fi găsit răspuns:

— Părerea mea este să nu mai aşteptăm. Păcat de timp. Mi-aduc aminte că şi acum doi ani am păţit la fel. Bineînţeles am avut teren mai bun. Şi aici, dacă scăpăm de primele trei locaţii restul o să meargă mai uşor. Să mi se dea oameni mai mulţi şi chiar acum pornim. Numai că trebuie să-i întrebăm şi pe ceilalţi muncitori. Dacă vor...

Ascultîndu-l Teodorescu zîmbi pentru prima dată de 24 de ore încoace. Cam ideea aceasta îl frămîntase şi pe el. Vroia numai să vadă care-i gîndul celorlalţi.

Şedinţa n-a durat nici zece minute. Oamenii în general au fost de acord cu propunerea lui Alexe. Cîţiva n-au zis nici da nici ba. Numai Moraru, şoferul de la autocisternă a întrebat:

— Dacă se răstoarnă cumva autostaţia cine-o plăteşte că trebuie să coste o groază de parale!

La care Popa, şoferul autostaţiei, simţindu-se jignit i-a replicat imediat:

— Eu o să am capul limpede nu ca tine care ai obiceiul să ţi-l afumi cu băutură. Ş-apoi ce dracu, doar nu sînt singur.

— Hm, unde dai şi unde crapă, rosti Moraru oarecum nemulţumit.

Şi totuşi drumul pînă la punctul unde era necesară aşezarea autostaţiei de înregistrare a fost foarte greu. Acest punct se află în spatele unei grădini. Pînă acolo trebuie să mergi o distanţă bună, pe un drum de ţară înfundat de ploaie, apoi să coteşti la dreapta pe o mirişte. Şi totul în urcuş. Cu ajutorul bulumacilor, al scîndurilor au ajuns acolo în trei ore. In mod obişnuit n-ar fi durat mai mult de 10—15 minute.

Intre timp alte două maşini se îndreptau către locaţia numărul 1 unde avea să fie introdusă dinamita.

— Gata băieţi, întindeţi cablurile şi aşezaţi seismografii! strigă Alexe cu glasul puţin răguşit. Băieţii au ţîşnit ca din puşcă. De la staţia de autoînregistrare pînă la locaţia întîia era cale de 250 de metri. Pe această distanţă la intervale egale erau aşezaţi în gropile dinainte săpate de topometrii, seismografii. Picioarele se afundau în pămîntul clisos. S-a făcut legătura telefonică între staţie şi artificier care îşi instalase instrumentele la 20 de metri de locaţie. De asemenea, fiecare seismograf era legat printr-un cablu electric de autostaţie.

— Da, aţi muncit nu glumă, tovarăşe inginer. Uite cum v-aţi murdărit! zise cu compătimire Ilie Ion un tinerel cu faţa uscăţivă în timp ce îşi ştergea fruntea de sudoare cu o batistă udă.

Teodorescu rîse şi nu zise nimic.

Ningea domol, cu fulgi mari de parcă iarna ar fi avut de gînd să şi înceapă domnia încăodată. In cabina staţiei, Alexe simţea că se sufocă de căldură.

— Gata! se auzi în pîlnia receptorului vocea artificierului.

— Gata şi la noi, îi răspunse Alexe. Apăsă pe o serie de butoane. Fii atent că-i dăm foc! Apăsă pe claxon. Un sunet prelung spintecă tăcerea. Toţi oamenii înşiraţi de-a lungul cablului încremeniră cu răsuflarea tăiată. In aceste momente nimeni n-avea voie să se mişte.

In jurul seismografelor trebuie să fie o linişte perfectă. Incordarea artificierului Vasile Condulescu atinsese culmea. Alexe mai verifică odată liniştea.

— Atenţiune! Atenţiune! rosti el în pîlnia telefonului.

— Da, răspunse scurt Condulescu

— Foc!

Condulescu se lăsă cu toată greutatea corpului pe mînerul explozorului. O zguduitură de parcă un tren s-ar fi prăbuşit din plina viteză într-o prăpastie. Din pămînt ţîşni înaltă de cîteva zeci de metri o săgeată groasă de apă amestecată cu noroi. Seismografii se mişcară înnebuniţi parcă şi trimiseră staţiunii în grabă de fulger prin cablurile electrice tremurăturile pămîntului culese pînă la 4—5 kilometri adîncime. Alexe parcă se făcuse una cu aparatele. Dăduse drumul la mecanismul hîrtiei fotografice pe care se înregistrau vibraţiile trimise de seismografi. Apoi scoase hîrtia şi o dădu la developat. După un timp pe suprafaţa albă apărură nişte linii frînte parcă trase cu creionul. Alexe o cercetă şi rîse încet, de unul singur, ca un copil căruia mamă-sa îi dăruie o jucărie mult dorită. Seismograma era perfectă. Din aceste semne aparent fără nici o valoare, interpretatorul Esca Alexandru împreună cu Teodorescu îşi vor da seama de structura şi poziţia straturilor după care cartograful va alcătui harta structurii pămîntului.

Povestirea noastră se întrerupe aici...

★

...De la prima explozie s-au scurs cîteva luni.

Echipa de geofizicieni a călcat de atunci multe zeci de kilometri. Tînărul ei şef stă la birou şi lucrează. Deodată inginerul interpretator Esca Alexandru intră fără să bată la uşă, cum are obiceiul şi puse pe masă o hartă proaspăt alcătuită.

— Tovarăşe Teodorescu, aici ne pare o conformaţie ciudată!

— Cum, unde?

Cu degetul puţin tremurînd Esca indică pe hartă între două straturi o formă numai de ei înţeleasă.

— Da, da. Se vede clar. Trebuie să concentrăm aici toate forţele.

Imediat topometrii fac noi măsurători, sondorii fac tot mai multe înţepături pămîntului, în locul semnalat pe hartă se aud tot mai multe explozii.

Şi, după cîtva timp ca o încununare a muncii colective zboară o comunicare către Comitetul Geologic.

„In perimetrul nostru am descoperit un zăcămînt de petrol".

Bucuria din aceste clipe a geofizicienilor e nespus mai mare decît aceea a căutătorilor de perle cînd în fundul mării dau de o piatră preţioasă.

Frumoasă şi plină este viaţa căutătorilor de comori!

GHEORGHE VLAD

Cronica teatrală

Originalitatea creatoare a unui tînăr colectiv teatral

Particularităţile distinctive, trăsăturile creatoare proprii ale unui colectiv artistic ni se fac cunoscute cel mai bine pe scenă, cînd rodul muncii teatrului — spectacolul — e supus examenului public. Un asemenea examen, solicitînd judecata oamenilor muncii din întreaga ţară, dă colectivul Teatrului de Stat din Brăila cu prilejul turneului său cu piesa „Viaţă nouă" de Miloslav Stehlik.

Punerea în scenă de către tînărul regizor Crin Teodorescu a acestei reuşite dramatizări după „Poemul pedagogic" de A. S. Makarenko, poartă pecetea artei autentice, plină de viaţă şi prospeţime, născută din impulsul frămîntărilor creatoare profunde şi originale. Fără să reia imitînd în mod şablon, imaginile scenice realizate anterior la „centru" (piesa se reprezentase deja la Bucureşti) spectacolul „Viaţă nouă" de la Brăila se remarcă prin fantezia şi ingeniozitatea rezolvării artistice a problemelor ridicate de piesă, prin sinceritatea cuceritoare a interpretării celor mai mulţi dintre actori, în rîndul cărora se numără mulţi tineri abia ieşiţi din sălile de curs ale institutelor.

Redarea ideii fundamentale a piesei: naşterea şi sudarea dintr-o masă amorfă de adolescenţi vagabonzi şi infractori, a unui colectiv sovietic înaintat — a stat în centrul preocupării autorilor spectacolului. Urmărind desfăşurarea conflictului între deprinderile vechi şi cerinţele superioare ale noii morale, dezvăluind caracterul fiecărui colonist şi evoluţia sa, regizorul împreună cu interpreţii au pus în lumină — prin feluritele mijloace de expresie specifice artei teatrale — procesul complex al închegării colectivului coloniei „Maxim Gorki".

In acest sens, spectatorul păstrează amintirea începutului şi finalului piesei, adevărate coloane de susţinere în construcţia armonioasă a întregului spectacol.

La început, colonia de muncă pe care o conduce Makarenko e alcătuită dintr-o adună-

Spectacolul «Viaţă nouă» al Teatrului de Stat din Brăila

tură pestriţă de golani zdrenţăroşi, „produşi ai descompunerii sociale" cum îi place micului Tosea să sublinieze. In afară de persoana lor, de nevoile şi interesele lor imediate, nimic nu-i face să tresalte. Ascultîndu-l pe Lapot, Burun sau Verşnev care se laudă cu „isprăvile" lor deocheate, asişti la încăierările pentru o coajă de pîine sau pentru un loc mai bun lîngă sobă, priveşti tablouri dezolante ale urmărilor „educaţiei" unei lumi decăzute, în care cel mai tare domină pe cel slab, în care indivizii se izolează unul de celălalt închizîndu-şi sufletul într-o găoace de nepătruns. Degradarea morală a acestor tineri, descompunerea şi anarhia lor, ies la iveală nu numai prin jocul actorilor care marchează — fiecare potrivit felului de a fi al personajului — drumul de pînă aci al coloniştilor, ci ne sînt sugerate şi de mişcarea dezordonată de pe scenă, de semi-obscuritatea ce învăluie figurile, de atmosfera încordată prielnică pîndei reciproce. Intervenţia lui Makarenko pentru a-i chema la ordine e concepută în spectacol ca un şoc electric de înaltă tensiune, care îi curentează pe colonişti, îi strînge laolaltă în faţa surprizei, luminînd totodată într-o străfulgerare de o clipă sufletul lor adevărat.

Neînchipuit de jos este azvîrlit omul în orînduirea capitalistă, încît devine brută; dar scînteia omenescului nu s-a stins în el! Aceasta e ideea pe care regizorul a accentuat-o în actul I. De aici pînă în final, spectacolul ne stîrneşte în mare măsură pasiunea de a descoperi şi valorifica împreună cu Makarenko scînteia pitită undeva în adîncul inimii fiecărui colonist. Desigur că spectacolul ar fi avut mult de cîştigat dacă în desfăşurarea sa, chipurile educatorilor, figura lui Makarenko, ar fi fost mai bine conturate, dacă înrîurirea muncii de educaţie asupra coloniştilor ar fi fost înfăţişată nemijlocit, în acţiune şi nu doar prin rezultatele ei.

Şi iată finalul: nu mişcarea haotică, ci ordinea şi disciplina îi uneşte pe proaspeţii comsomolişti; în locul semi-obscurităţii scena e inundată de o lumină caldă, sărbătorească; atmosfera încordată, de pîndă duşmănoasă, a dispărut, iar acum domneşte o atmosferă înălţătoare pătrunsă de tensiunea momentelor solemne. Marusia, primul dintre colonişti care a păşit în viaţa cea nouă devenind studentă la facultatea muncitorească, citeşte cu vocea sugrumată de emoţie răspunsul către Maxim Gorki. Pe măsură ce o auzim citind pe tînăra interpretă a Marusiei (Ioana Rodica Dianu), ni se perindă parcă înaintea ochilor etapele parcurse de-a lungul acţiunii de eroul central al piesei: colectivul. Cînd scrisoarea vorbeşte de însemnătatea prieteniei şi ajutorului tovărăşesc, Tosea (Gheorghe Lazarovici) strînge energic şi pasionat mîna năpăstuitului orfan Vania (Gheorghe Gheorghiu), fixînd prin acest gest o hotărîre definitivă: vor fi pe veci prieteni. Cînd se aminteşte despre forţa colectivului unit, un fluid nevăzut strînge rîndurile coloniştilor evocîndu-ţi clipa primei izbînzi dobîndite de toţi laolaltă: arderea cărţilor de joc la cererea colectivului, de către cel mai pătimaş cartofor, Lapot (Constantin Coşa). Cînd coloniştii se angajează prin scrisoare ca şi mai departe să păşească mereu înainte, privirile ne poartă aproape involuntar către Burun (Nae Nicolae), cel mai înrăit dintre colonişti, care — hotărît să trăiască şi să muncească cinstit — s-a întors la „ai săi" după lungi peregrinări, fiind primit cu bucurie şi încredere tovărăşească.

Ultima cădere a cortinei îi găseşte pe tinerii din colonia „Maxim Gorki" strîns legaţi sufleteşte. Insufleţiţi de perspectivele ce le stau în faţă, cîntînd într-un singur glas — mai întîi încet, apoi din ce în ce mai cutezător — melodia vie şi tinerească a Marşului Entuziaştilor. Nu numai că scînteia din sufletul fiecăruia a fost găsită şi scoasă la iveală de colectiv, dar ea s-a transformat într-o flacără luminoasă, care înalţă şi înfrumuseţează pe om, îl face să dea tot ce are mai bun colectivităţii, poporului constructor al vieţii noi — aceasta e ideea pe care o desprindem din ultimul act, ca o concluzie pregătită de tot spectacolul.

Punerea pe prim plan în spectacolul Teatrului de Stat din Brăila a imaginii colectivului, nu a fost făcută în dauna reliefării fiecărui caracter în parte. Drama lui Burun, acest „incorigibil individualist" care nu-şi poate închipui ca cineva să aibe încredere în el, de vreme ce el n-a avut încredere în nimeni, dispreţuind tot ce nu-i dădea o satisfacţie imediată, brutală, apare cu atît mai profundă, suferinţele sale şi procesul transformării lui ni se dezvăluie cu atît mai veridic, cu cît ele se petrec nu pe fundalul, ci în însăşi inima colectivului. Aceasta au înţeles-o bine regizorul şi interpretul rolului şi de aceea spectatorii urmăresc cu atîta interes povestea lui Burun. Tot astfel firea studiosului Verşnev — de care multă vreme coloniştii îşi bat joc, fiindcă e bîlbîit şi fiindcă s-a conformat mai repede ca alţii disciplinei fireşti în colonie — se vădeşte cu o culoare bine definită tocmai alăturată celorlalte culori din tablou înfăţişîndu-ne pe colonişti. Merită să fie remarcat aci în mod special jocul tînărului actor Mihai Pălădescu care s-a contopit pe scenă cu sufletul şi chipul lui Verşnev, ferindu-se să lunece la suprafaţa personajului, a cărui caricatură se putea lesne compune prin limitarea la bîlbîială şi la cîteva gesturi exterioare, stereotipe. Drumul Marusiei — de la crizele de isterie, pînă la examenul de intrare în facultatea muncitorească, trecut cu succes — al lui Matei (Viorel Brînzaş) — un leneş cu o putere de taur, devenit cizmar harnic şi destoinic —, al lui Anton (A. V. Azoiţei) — vagabond şi hoţ de cai, tînăr de o surprinzătoare căldură şi sensibilitate — ca şi drumurile celorlalţi colonişti, ne sînt prezentate de tinerii actori ca părţi componente, fiecare avînd trăsături specifice, particulare, ale formării şi dezvoltării colectivului coloniei.

Este regretabil că puterea spectacolului de a transmite ideea fundamentală a piesei scade deoarece e redată palid imaginea educatorilor a celor ce călăuzesc închegarea colectivului. Jocul şters oarecum rigid şi lipsit de autentică emoţie al actorilor Costin Iliescu (Makarenko), Tanţi Negoescu (educatoarea Ecaterina Antonova) şi Laurenţiu Mărgineanu (Halabuda), trebuie socotit şi ca o consecinţă a insuficientei munci cu fiecare artist în parte a regizorului care se pare că şi-a concentrat atenţia aproape exclusiv spre figurile coloniştilor.

Scenă din piesa „Viaţă Nouă" interpretată de artiştii Teatrului de Stat din Brăila.

Se cuvine înainte de a încheia să menţionăm grija regizorului pentru amănuntele capabile să sublinieze ceea ce e esenţial, semnificativ în piesă. Ciondăneala plină de haz dintre Anton şi Calina Ivanovici (George Popa-Mijea), rezolvată cu multă plasticitate pe scenă, ca şi episodul arderii cărţilor (din păcate exagerat de lung) mărturisesc tocmai fantezia realizatorilor spectacolului, strădania lor de a fi originali, în cel mai bun sens al cuvîntului.

Artistul poporului al U.R.S.S. N. Cerkasov, vorbind despre necesitatea ca orice colectiv teatral să-şi aibe profilul său creator propriu, arăta că pentru aceasta se cere ca fiecare spectacol să fie „un adevărat eveniment" în viaţa de creaţie a teatrului. Se poate spune că pe calea dezvoltării tînărului colectiv teatral de la Brăila, spectacolul cu piesa „Viaţă nouă" este un astfel de eveniment. Iubitorii artei scenice aşteaptă noi evenimente importante în viaţa de creaţie a talentaţilor artişti ai Teatrului de Stat din Brăila.

MIHAIL LUPU

Expoziţia agricolă de la Moscova — şcoală a experienţei înaintate

—o—

Convorbire cu directorul adjunct al expoziţiei, P. V. Beliaev

—o—

INTREBARE: Vă rugăm să ne vorbiţi despre însemnătatea expoziţiei.

RASPUNS: Deschiderea expoziţiei unionale agricole constituie un eveniment de seamă în viaţa ţării noastre. Deschiderea expoziţiei are loc într-o perioadă deosebită, cînd întregul popor sovietic sub conducerea Partidului Comunist înfăptuieşte un program de puternic avînt al agriculturii.

In îndeplinirea acestei sarcini, popularizarea şi introducerea realizărilor şi experienţei înaintate în producţie joacă un rol important. Acestui ţel îi va sluji expoziţia.

INTREBARE: Expoziţia unională agricolă precedentă a fost organizată în anii 1939—1941. Prin ce se deosebeşte de ea expoziţia care se deschide în anul acesta?

RASPUNS: Expoziţia actuală va fi mai vastă şi mult mai bogată decît cea de dinainte de război atît în ce priveşte aspectul său cît şi în conţinut, deoarece în această perioadă agricultura U.R.S.S. a înaintat considerabil. Spre deosebire de cea precedentă, expoziţia actuală va fi permanentă.

INTREBARE: Vă rugăm să ne povestiţi, măcar în linii generale, cum se va prezenta această expoziţie din punct de vedere al aspectului său şi al conţinutului.

RASPUNS: Expoziţia este situată pe un teritoriu de 211 hectare, adică suprafaţa ei este aproape odată şi jumătate mai mare decît cea a expoziţiei din anii 1939—1941. In cadrul expoziţiei vor exista 82 pavilioane precum şi 225 construcţii speciale. Conform unor date preliminare, la expoziţie vor fi prezentate rezultatele muncii a 800 colhozuri, a 300 sovhozuri, a 200 staţiuni de maşini şi tractoare, a 300 ferme zootehnice, a unui mare număr de instituţii experimentale şi de cercetări ştiinţifice, precum şi realizările a peste 6.000 de fruntaşi, organizatori şi specialişti în agricultură.

Expoziţia se deschide printr-o arcadă ridicată la intrarea principală. In mijlocul arcadei se înalţă pe un piedestal un grup sculptural — emblema expoziţiei „Tractoristul şi colhoznica", ridicînd în sus un snop de grîu.

De ambele părţi ale arcadei de la intrarea principală se află casele de bilete, care asigură intrarea neîntreruptă la expoziţie a peste 100.000 de vizitatori pe zi. Tot aici sînt situate oficiul poştal, telegraful, centrala telefonică interurbană, centrele de deservire a vizitatorilor.

După arcadă urmează o alee largă avînd o lungime de 300 metri. Pe laturile ei, printre flori, vor fi situate 14 fîntîni arteziene îmbrăcate cu granit roşu. De-a lungul aleei şi în jurul pavilionului principal au fost plantaţi peste 3.000 de pomi fructiferi de 45 de varietăţi şi un mare număr de arbuşti decorativi.

INTREBARE: Ce pavilion va ocupa locul principal la expoziţie?

RASPUNS: Pavilionul central va fi o clădire monumentală cu trei caturi. Inălţimea acestei clădiri împreună cu săgeata aurită şi cu steaua care o încununează va fi de 97 metri. Pavilionul va avea 9 săli. Aici va fi oglindit drumul pe care l-a străbătut poporul sovietic sub conducerea Partidului Comunist pentru a construi socialismul în U.R.S.S., se va arăta rolul industrializării în acţiunea de utilare tehnică a agriculturii, realizările ştiinţei agricole înaintate, ale colhozurilor şi S.M.T.

INTREBARE: In ce măsură va fi prezentată mecanizarea şi electrificarea agriculturii, precum şi dezvoltarea economiei cerealiere?

RASPUNS: Centrul prezentării celei mai noi tehnici a producţiei agricole va fi pavilionul „Mecanizarea şi electrificarea agriculturii" — o mare clădire din construcţii metalice şi beton, precum şi din sticlă. Suprafaţa lui va fi de 18.000 metri pătraţi, iar înălţimea lui împreună cu cupola — de 74 metri.

In cele 26 săli ale pavilionului vor fi expuse sute de maşini şi mecanisme. Pe o platformă specială vizitatorii vor vedea tractoare cu şenile de un înalt randament, cele mai noi combaine de cereale, de recoltat inul, bumbacul, sfecla, porumbul şi cartofii, tractoare electrice, tractoare pentru grădini de zarzavat şi livezi, maşini de plantat răsaduri, semănătoare în cuiburi aşezate în pătrat, cultivatoare, maşini care împrăştie îngrăşăminte şi multe altele.

Staţiunile de maşini şi tractoare constituie forţa hotărîtoare a producţiei colhoznice. Afară de prezentarea largă a experienţei S.M.T. în pavilioanele zonelor şi pe ramuri, la expoziţie a fost construită o clădire tip de S.M.T. cu un atelier pentru reparaţia maşinilor şi tractoarelor şi cu alte construcţii tip.

In pavilionul „cereale" şi în multe pavilioane zonale va fi scoasă în evidenţă uriaşa importanţă ce o are pentru economia naţională creşterea producţiei de cereale ca bază a întregii producţii agricole. Acum, cînd partidul şi guvernul au luat o serie de măsuri importante pentru ridicarea continuă a bunei stări a poporului sovietic, pentru sporirea producţiei agricole, producţia de cereale dobîndeşte o importanţă deosebit de mare. Străbătînd acest pavilion, vizitatorii expoziţiei se vor convinge cu ochii lor ce recolte îmbelşugate dă pămîntul dat în folosinţă veşnică colhozurilor şi folosit raţional de oamenii sovietici, înarmaţi cu o tehnică de prima calitate.

Cea mai însemnată măsură prevăzută pentru sporirea producţiei de cereale este valorificarea pămînturilor virgine şi înţelenite. Experienţei înaintate în acest domeniu îi va fi destinat un loc special.

INTREBARE: Cum va fi prezentată creşterea vitelor?

RASPUNS: Creşterea vitelor va fi prezentată în 64 pavilioane speciale. Aci vor fi larg oglindite realizările ştiinţei şi experienţei înaintate în domeniul creşterii animalelor. Astfel, în pavilionul „vite cornute mari" vor fi prezentate vaci care dau peste 10.000 kilograme de lapte pe an şi o serie de alte animale de o înaltă productivitate.

INTREBARE: Afară de prezentarea pe standurile pavilioanelor, sub ce formă se va mai realiza popularizarea experienţei înaintate?

RASPUNS: La expoziţie se vor ţine conferinţe şi referate, se vor organiza consultaţii şi discuţii despre experienţa participanţilor la expoziţie, se vor organiza întîlniri ale savanţilor şi participanţilor la expoziţie cu vizitatorii ei. Aici vor fi prezentate spre vizionare filme documentare despre fruntaşi şi gospodării fruntaşe care participă la expoziţie; de asemenea vizitatorii vor putea citi despre ei sute de broşuri şi foi volante editate la deschiderea expoziţiei.

INTREBARE: Ce distincţii şi premii au fost instituite pentru stimularea participării la expoziţie?

RASPUNS: Pentru colhozurile, sovhozurile, S.M.T. şi alte gospodării şi organizaţii care participă la expoziţie au fost instituite 1.600 de diplome de gradul I şi 3.000 de diplome de gradul II, iar pentru fruntaşii participanţi la expoziţie — 1.500 medalii mari de aur, 3500 medalii mici de aur, 10.000 medalii mari de argint şi 25.000 medalii mici de argint. Afară de aceasta, pentru stimularea participanţilor la expoziţie care s-au distins în mod deosebit, au fost instituite premii de valoare.

Expoziţia va demonstra încă odată forţa şi vigoarea orînduirii colhoznice, realizările sistemului economic socialist.

Cît de preţioase sînt metodele sovietice o dovedesc realizările obţinute de sutele de mii de muncitori care le aplică. Strungarul utemist Stoian Ioan — de la fabrica „Electroputere" din Craiova — este unul dintre cei care obţin asemenea succese. Folosind metoda sovietică Bicov-Bortchevici pentru tăierea rapidă a metalelor, el îşi depăşeşte zilnic norma cu 250—300 la sută.

Prezentarea scrisorilor de acreditare de către ambasadorul R. P. R. în R. P. Ungara

La 15 mai 1954, tov. Ştefan Cleja, ambasador extraordinar şi plenipotenţiar al R.P. Romîne în Republica Populară Ungară a fost primit de Preşedintele Consiliului Prezidenţial al Republicii Populare Ungare tov. Dobi Istvan căruia i-a prezentat scrisorile de acreditare.

Ambasadorul R.P.R. a fost însoţit de membrii Ambasadei.

La prezentarea scrisorilor de acreditare au fost de faţă vice preşedintele Consiliului Prezidenţial al R.P. Ungare tov. Nagy Dantel, secretarul Consiliului Prezidenţial al R.P. Ungare tov. Darabos Ivan, Ministrul Afacerilor Externe al R.P. Ungare tov. Boldoczki Janos şi tov. Marjai Josef, şeful protocolului din Ministerul Afacerilor Externe al Republicii Populare Ungare.

Cu această ocazie s-au rostit cuvîntări de către ambasadorul R.P.R. şi Preşedintele Consiliului Prezidenţial al Republicii Populare Ungare.

—o—

In intîmpinarea Zilei Internaţionale a Copilului

In întîmpinarea Zilei Internaţionale a Copilului, oamenii muncii din fabricile industriei uşoare din ţară şi meseriaşii cooperativelor din Bucureşti pregătesc numeroase articole pentru cei mici, cum sînt: tricotaje, confecţii din diverse modele noi de ţesături şi imprimeuri, încălţăminte precum şi diferite tipuri de jucării. Numai în fabricile de tricotaje din Capitală se vor produce pînă la sfîrşitul acestei luni, peste prevederile planului, mai mult de 17.000 de articole de tricotaje din bumbac. De asemenea, colectivele fabricilor din industria uşoară şi-au propus să producă peste prevederile planului 25.000 de jucării diferite cum sînt: broscuţe săritoare, avioane mecanice, trompete etc. In preajma zilei de 1 Iunie, majoritatea acestor produse vor fi puse în vînzare prin magazinele de desfacere. Multe din articolele pentru copii vor fi special ambalate şi vor purta etichete cu inscripţia „Trăiască Ziua Internaţională a Copilului".

Cooperativele din ramura încălţăminte, şi-au propus să producă în afara sarcinilor de plan peste 1.000 de perechi de gheţuţe, pantofi, sandale şi ghiozdane, cele din ramura metalochimice peste 300 de triciclete, 1.000 de trotinete, 300 de biciclete pentru copii, 20.000 de mingi de cauciuc, 15.000 de mingi de tenis de masă şi numeroase alte tipuri de jucării.

Sesiunea extraordinară a Consiliului Mondial al Păcii

VIENA 18 (Agerpres). — TASS transmite:

Secretariatul Consiliului Mondial al Păcii a dat publicităţii următorul comunicat:

Intre 23 şi 28 mai va avea loc la Berlin o sesiune extraordinară a Consiliului Mondial al Păcii.

Consiliul Mondial al Păcii va discuta în special problema securităţii şi independenţei popoarelor, precum şi a necesităţii de a se pune capăt primejdiei folosirii armelor atomice şi cu hidrogen.

Consiliul Mondial al Păcii va exprima voinţa opiniei publice internaţionale de a contribui, atît cît îi stă în putinţă, la reglementarea problemelor internaţionale importante în spiritul slăbirii încordării şi în spiritul păcii.

Declaraţia Inaltului comisar al U. R. S. S. în Austria

VIENA 18 (Agerpres). — TASS transmite:

La 17 mai, I.I. Ilicev, Inaltul comisar al U.R.S.S. în Austria a invitat pe cancelarul federal al Austriei, dl. J. Raab, şi pe vicecancelarul dl. A. Scärf, şi le-a făcut următoarea declaraţie:

Consider necesar să atrag atenţia guvernului austriac asupra următoarelor:

După cum se ştie, acordul de control şi celelalte hotărîri ale celor patru puteri privitoare la Austria obligă guvernul austriac şi administraţia austriacă locală să nu admită încălcarea ordinei stabilite de autorităţile de ocupaţie. Totodată, aceste hotărîri obligă partidele politice şi presa din Austria să nu desfăşoare o activitate şi să nu publice materiale care să fie îndreptate împotriva puterilor de ocupaţie şi a trupelor de ocupaţie.

In ultimul timp, îndeosebi după conferinţa de la Berlin a miniştrilor afacerilor externe ai S.U.A., Angliei, Franţei şi U.R.S.S., elementele care desfăşoară o activitate ostilă şi subversivă împotriva autorităţilor sovietice şi a trupelor sovietice de ocupaţie din Austria şi-au intensificat considerabil activitatea.

In ciuda hotărîrilor sus-menţionate, partidele guvernante din Austria organizează acţiuni ostile Uniunii Sovietice, iar presa lor publică zilnic diferite născociri calomnioase la adresa Uniunii Sovietice şi a trupelor sovietice de ocupaţie din Austria.

Atrage atenţia faptul că încetarea controlului din partea autorităţilor sovietice asupra traficului de mărfuri peste linia de demarcaţie este folosită cu îngăduinţa vădită a Ministerului Afacerilor Interne al Austriei — pentru a introduce în zona sovietică literatură militaristă, precum şi diferite manifeste şi broşuri instigatoare şi provocatoare.

Guvernul austriac nu numai că nu ia măsuri pentru a curma susmenţionatele acţiuni duşmănoase împotriva Uniunii Sovietice, ba chiar contribuie la asemenea acţiuni. In legătură cu aceasta, trebuie subliniat faptul că guvernul austriac a aprobat dispoziţia ilegală dată de ministrul afacerilor interne, Helmer, organelor de poliţie ca ele să nu execute instrucţiunile autorităţilor sovietice de ocupaţie cu privire la scoaterea unui afiş îndreptat împotriva trupelor sovietice de ocupaţie.

De asemenea, nu se poate trece cu vederea faptul că în ultima vreme, cu îngăduinţa autorităţilor austriace, şi în primul rînd, a Ministerului Afacerilor Interne al Austriei, se duce o deşănţată propagandă militaristă din partea a tot felul de organizaţii fasciste şi militariste de genul aşa numitelor „uniuni soldăţeşti" şi se propovăduieşte în mod intens ideea rău voitoare a Anschlussului.

Consider necesar să declar că acţiunile duşmănoase, menţionate de mine, care se săvîrşesc cu participarea activă a reprezentanţilor guvernului austriac, constituie o încălcare grosolană a hotărîrilor în vigoare ale celor patru puteri privind controlul în Austria.

Guvernului austriac trebuie să-i fie limpede că întrucît tratatul de stat cu Austria nu a fost încă încheiat se înţelege de la sine că toate hotărîrile cvadripartite privind regimul de ocupaţie în Austria rămîn în vigoare. Indeplinind funcţiunile care decurg din acordul de control şi din celelalte hotărîri ale celor patru puteri cu privire la Austria şi exercitînd controlul asupra activităţii autorităţilor centrale ale Austriei şi a administraţiei locale, autorităţile sovietice de ocupaţie din Austria vor curma cu hotărîre orice încercări, inclusiv cele din partea reprezentanţilor guvernului austriac de a încălca aceste hotărîri.

Autorităţile sovietice de ocupaţie din Austria aşteaptă ca guvernul austriac să ia măsurile cuvenite pentru ca acţiunile duşmănoase şi subversive împotriva autorităţilor sovietice şi a trupelor sovietice de ocupaţie din Austria să înceteze şi ca autorităţile austriace să respecte cu stricteţe acordul de control şi celelalte hotărîri ale celor patru puteri în legătură cu controlul în Austria.

Dacă însă guvernul Austriei nu va lua măsurile necesare şi, în special, faţă de conducerea Ministerului Afacerilor Interne, autorităţile sovietice de ocupaţie, în conformitate cu hotărîrile celor patru puteri, vor fi nevoite să ia ele însele măsurile corespunzătoare.

Impotriva participării Egiptului la blocurile militare imperialiste

CAIRO 16 (Agerpres). — Intr-un interviu acordat corespondentului ziarului „Al-Ahram", comandantul suprem al forţelor armate din Egipt, generalul-maior Abdel Hakim Amer, s-a pronunţat cu hotărîre împotriva participării Egiptului şi a celorlalte ţări arabe la blocurile militare imperialiste, inclusiv la pactul pakistano-turc.

Dezminţind născocirile calomnioase cum că ţările arabe ar fi „ameninţate dinspre est", generalul Abdel Hakim Amer a declarat: „Eu cred că nici o ţară arabă nu va putea fi convinsă că securitatea lor este ameninţată din spre est, în timp ce pentru ele constituie o ameninţare reală trupele străine, care ocupă teritoriul lor. Tocmai prezenţa acestor trupe străine constituie, după părerea noastră, o ameninţare reală pentru pace".

Spectacolul de gală cu filmul „Pentru Pace şi Prietenie"

Marţi seara a avut loc la Casa Prieteniei Romîno Sovietice spectacolul de gală organizat de C.C. al U.T.M. cu filmul „Pentru Pace şi Prietenie".

Documentarul artistic în culori „Pentru Pace şi Prietenie" este realizat de Studioul Central de filme documentare din Moscova şi de Studioul de filme documentare şi jurnale de actualităţi „Al. Sahia" din Bucureşti, cu prilejul celui de al 4-lea Festival Mondial al Tineretului de la Bucureşti.

Scenariul filmului este semnat de S. Antonov, V. Zaharcenco şi I. Kopalin. Conducătorul artistic şi regisorul principal al filmului este Ilia Kopalin, Laureat al Premiului Stalin. Regizori principali ai filmului sînt Ion Bostan, Laureat al Premiului de Stat şi Tamara Lavrova. Muzica este scrisă de E. Svetlanov.

Filmul cuprinde imagini filmate de un grup de 16 operatori sovietici şi 12 operatori romîni, precum şi imagini realizate de operatori albanezi, austriaci, chinezi, englezi, francezi, mongoli, suedezi.

La spectacol au asistat tovarăşii: dr. P. Groza, Gh. Apostol, Miron Constantinescu, General Locotenent Al. Drăghici, acad. prof. dr. C. I. Parhon, I. Fazekaş, L. Răutu, acad. prof. P. Constantinescu-Iaşi, V. Muşat, înalţi funcţionari de stat, activişti de partid şi ai organizaţiilor de masă, oameni ai ştiinţei şi artei, ziarişti romîni şi străini, oameni ai muncii din întreprinderile din Capitală, tineri muncitori, elevi, studenţi.

Filmul „Pentru Pace şi Prietenie" a fost deosebit de apreciat de public. (Agerpres).

Pregătiri intense

Odată cu efectuarea lucrărilor agricole de primăvară, tractoriştii, mecanizatorii şi tehnicienii de la S.M.T.-Turnişor-Sibiu dau o mare atenţie revizuirii şi reparării maşinilor şi uneltelor agricole necesare campaniei de recoltare.

Pînă în ziua de 12 mai, ei au revizuit şi reparat 38 de batoze, 40 de motoare electrice, 4 motoare stabile, 17 dezmiriştitoare, 4 tractoare şi alte maşini agricole. De asemenea, conducerea S.M.T.-Turnişor-Sibiu a hotărît ca pînă la începerea campaniei de recoltare să pregătească pe toţi tractoriştii şi mecanizatorii încît recoltarea culturilor să decurgă în condiţii cît mai bune. In colaborare cu întreprinderea raională de electricitate-Sibiu, staţiunea de maşini şi tractoare Turnişor va electrifica cel puţin 37 de arii şi totodată va procura utilajul necesar ariilor pentru prevenirea incendiilor.

In lucrările de revizuire şi reparare a maşinilor şi tractoarelor agricole s-au evidenţiat în mod deosebit mecanizatorii Simion Dengel şi Gh. Boica, care au reparat cîte două tractoare peste plan în luna aprilie, Laurenţiu Sălcăianu, Nicolae Preotescu şi alţii.

Cu gîndul la vremea recoltei

— E gata? Batoza este bine împănată, mecanicii sînt la posturi?

— Sîntem gata, tovarăşe mecanic şef, putem să începem.

— Fă contactul!

Şi batoza începu să huruie. Este a patra batoză reparată căreia i se face acum recepţia.

...In atelierul mecanic al Staţiunii de Maşini şi Tractoare Bistriţa, regiunea Cluj, se munceşte din plin la reparaţia batozelor.

— Dacă n-am precupeţit timpul pentru ca să terminăm la timp însămînţările de primăvară, apoi la fel trebuie să muncim şi de aci înainte, la reparaţiile maşinilor de recoltat şi treerat, spune mecanicul agricol Creucu Ion. Echipa noastră a reparat pînă acum trei batoze, asta-i a patra şi nu ne vom lăsa pînă cînd nu vom termina de reparat toate batozele înainte de termen.

Intr-adevăr, la S.M.T. Bistriţa reparaţia batozelor este în toi. Se lucrează pe ansamble. Tîmplarul Crişan Vasile nu se mulţumeşte să-şi îndeplinească numai norma, el luptă să o depăşească — să termine toate reparaţiile la obioane ca să nu rămînă în urmă faţă de cei din sectorul mecanic.

Cînd toate piesele sînt gata pentru a fi ansamblate, apoi nu trebuie să se întîrzie lucrarea din cauza obioanelor.

Tot aşa muncesc şi tovarăşii Creucu Ion, mecanic agricol şi Coroş Gheorghe, mecanic lăcătuş venit din industrie. Ei repară toba şi coşul tobei. Pentru ca munca să le fie spornică, şi-au organizat mai întîi locul de muncă, şi-au pregătit sculele necesare, şi-au aşezat în ordine materialul de lucrat şi şi-au împărţit munca. Unul lucrează la demontarea şi ajustarea pieselor bătătorului, iar celălalt la contrabătător, iar apoi le montează pe fiecare în parte şi treaba merge bine.

S-au format şi alte echipe. In hala de montaj a staţiunii, nouă batoze sînt pregătite pentru reparaţie. Nu va trece mult timp şi mecanizatorii de la S.M.T. Bistriţa, regiunea Cluj vor putea raporta că toate batozele staţiunii sînt reparate şi aşteaptă să treere recoltele bogate de pe ogoarele gospodăriilor agricole colective, întovărăşirilor agricole şi ţăranilor muncitori cu gospodării individuale.

50 de ani de la apariţia cărţii lui V. I. Lenin „Un pas înainte, doi paşi înapoi"

O operă genială a marxismului creator

Au trecut cinci decenii de cînd a apărut lucrarea lui V. I. Lenin „Un pas înainte, doi paşi înapoi", în care sînt elaborate principiile organizatorice ale partidelor comuniste şi muncitoreşti din lumea întreagă.

„Un pas înainte, doi paşi înapoi" a fost scrisă de V. I. Lenin în perioada februarie—mai 1904, adică atunci cînd capitalismul intrase deja în faza sa imperialistă şi cînd în faţa partidului proletariatului se punea cu toată ascuţimea sarcina mobilizării maselor muncitoare din Rusia la lupta pentru înfăptuirea revoluţiei socialiste.

Formal, partidul clasei muncitoare din Rusia fusese creat încă din 1898, la primul Congres al P.M.S.D.R. In realitate însă acest Congres nu a reuşit să pună capăt confuziei ideologice şi haosului organizatoric care caracterizau mişcarea muncitorească revoluţionară din Rusia în acea perioadă.

V. I. Lenin a desfăşurat o luptă cu adevărat titanică pentru crearea partidului de tip nou al clasei muncitoare, principial deosebit şi opus partidelor Internaţionalei a II-a, partide reformiste. Fondînd ziarul „Iscra", Lenin a început o luptă necruţătoare împotriva duşmanilor făţişi şi ascunşi ai marxismului, împotriva oportuniştilor de tot felul, pentru unirea clasei muncitoare într-un singur partid revoluţionar. Intr-o perioadă istorică scurtă Lenin a elaborat pe rînd în lucrări geniale bazele ideologice, organizatorice, tactice şi teoretice ale partidului de tip nou, lucrări care constituie o dezvoltare creatoare a marxismului.

După ce l-a zdrobit ideologiceşte pe „economişti" care se împotriveau creării unui partid revoluţionar al proletariatului şi introducerii conştiinţei socialiste în mişcarea muncitorească spontană, Lenin a început lupta împotriva oportuniştilor menşevici care încercau să menţină spiritul de cerc şi metodele de muncă meşteşugăreşti în lupta revoluţionară a clasei muncitoare.

Congresul al II-lea al P.M.S.D.R. ţinut în anul 1903 are o mare însemnătate istorică, deoarece el a creat în Rusia partidul de tip nou al clasei muncitoare pe baza principiilor ideologice şi organizatorice formulate de Lenin.

Dar, cu tot pasul uriaş înainte făcut de Congresul al II-lea al P.M.S.D.R., la care s-a adoptat un program revoluţionar în care era prevăzută sarcina luptei pentru dictatura proletariatului, Congresul a scos la iveală puternicile divergenţe dintre leninişti şi menşevici oportunişti. Nedorind revoluţia socialistă şi negînd valabilitatea principiului marxist al dictaturii proletariatului, oportuniştii menşevici se împotriveau creării unui partid centralizat, disciplinat, combativ, revoluţionar al proletariatului.

In lucrarea sa „Un pas înainte, doi paşi înapoi", V. I. Lenin a zdrobit oportunismul menşevicilor în problemele organizatorice şi a elaborat principiile fundamentale organizatorice ale partidului de tip nou al proletariatului. Marea însemnătate a acestei lucrări izvorăşte din faptul că în ea Lenin a elaborat pentru prima oară în istoria marxismului învăţătura despre partid ca organizaţie conducătoare a proletariatului, ca principală armă de luptă a acestuia fără de care este imposibilă cucerirea dictaturii proletariatului, construirea socialismului şi comunismului.

Definind principiile organizatorice fundamentale ale partidului de tip nou, Lenin a arătat că acesta este detaşamentul de avangardă, conştient al clasei muncitoare, un detaşament organizat şi monolit, o formă superioară de organizare a clasei muncitoare. Lenin a arătat că partidul de tip nou întruchipează legătura detaşamentului de avangardă cu masele de milioane ale clasei muncitoare, că organizarea sa este conformă centralismului democratic, că în partid trebuie să existe o disciplină de fier pentru toţi membrii săi.

Victoria principiilor ideologice şi organizatorice elaborate de Lenin a dus la formarea partidului de tip nou al clasei muncitoare din Rusia şi a avut o mare însemnătate istorică mondială.

★

V. I. Lenin a arătat că partidul marxist, deşi este unul din detaşamentele clasei muncitoare, se deosebeşte fundamental de toate celelalte detaşamente. Aceasta, în primul rînd, deoarece partidul marxist este detaşamentul de avangardă, conştient al clasei muncitoare. In întreaga sa activitate partidul de tip nou se călăuzeşte după teoria marxistă revoluţionară, politica sa porneşte de la cunoaşterea legilor de dezvoltare a societăţii. Teoria marxistă dă o forţă de neînvins partidului de tip nou, deoarece ea îi dă posibilitatea să se orienteze cu siguranţă în toate problemele politice care se pun în faţa clasei muncitoare, să prevadă mersul evenimentelor, să elaboreze o politică ştiinţifică.

Pornind de la faptul că detaşamentul de avangardă al clasei muncitoare trebuie să cuprindă elementele cele mai înaintate şi conştiente, Lenin a luptat împotriva oportuniştilor menşevici în problema: cine poate să fie membru al partidului marxist al proletariatului. Oportuniştii considerau partidul marxist „o adunare de indivizi răzleţi, de flecari", după expresia lui I. V. Stalin, în care poate intra orice licean, orice grevist.

V. I. Lenin, a arătat că partidul nu poate fi confundat cu întreaga clasă muncitoare, că el este cel mai înaintat detaşament al ei. In partid sînt cuprinse elementele cele mai bune ale clasei muncitoare. Partidul nu este puternic prin numărul membrilor săi, ci prin calitatea lor; partidul se întăreşte prin curăţirea sa de elementele oportuniste.

In cei cincizeci de ani de existenţă, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, creat de Lenin, s-a dovedit a fi într-adevăr detaşamentul de avangardă, conştient al clasei muncitoare.

Pînă în octombrie 1917 proletariatul rus a avut în partid instrumentul cu ajutorul căruia a luptat pentru cucerirea puterii politice. După victoria Revoluţiei Socialiste, Partidul Comunist a devenit instrumentul de consolidare şi lărgire a dictaturii proletariatului. Rolul de detaşament de avangardă al P.C.U.S. a crescut enorm în perioada construirii socialismului şi astăzi în făurirea societăţii comuniste.

★

Indeplinirea rolului de detaşament de avangardă al clasei muncitoare presupune ca partidul să fie astfel construit, astfel organizat, încît el să facă faţă cu succes rolului său. Impotriva acestei idei leniniste s-au ridicat oportuniştii de toate soiurile şi din toate timpurile care au încercat să transforme partidul într-un organism neputincios, format din tot felul de elemente străine de cauza partidului. Caracterul de detaşament organizat, de luptă al clasei muncitoare pe care-l are partidul de tip nou determină obligaţiile stricte pe care le au toţi cei care doresc să intre în rîndurile sale. Nu este suficient pentru cineva să aprobe programul partidului, tactica şi principiile sale organizatorice ca să devină membru al Partidului Comunist. Un om al muncii care tinde să poarte înaltul titlu de membru al Partidului Comunist, trebuie să lupte cu toate forţele şi capacitatea sa pentru realizarea principiilor partidului, a sarcinilor acestuia.

La baza organizării partidului clasei muncitoare Lenin a pus principiul centralismului democratic. Acest principiu organizatoric al partidului de tip nou presupune existenţa unui statut unic, a unei discipline unice de partid, a unui organ conducător unic reprezentat de Congresul partidului, iar în intervalele dintre Congrese, de Comitetul Central. Conform acestui principiu organizatoric important, toate organele conducătoare ale partidului, de sus pînă jos, sînt alese, minoritatea trebuie să se supună majorităţii, organizaţiile inferioare celor superioare. Un puternic mijloc de dezvoltare a democraţiei interne de partid îl reprezintă încercata armă a criticii şi autocriticii cu ajutorul căreia se duce o luptă rodnică împotriva lipsurilor şi a fenomenelor bolnăvicioase.

Partidul clasei muncitoare cere membrilor săi o disciplină de fier pe baza unităţii de vederi şi de voinţă în toate problemele principale ale partidului. Luptînd împotriva menşevicilor care vroiau să formeze un partid amorf în care membrii săi să aibă „libertatea" de a se supune sau nu hotărîrilor partidului, Lenin a arătat că păstrarea unităţii rîndurilor partidului este de neconceput fără o disciplină proletară unică, deopotrivă de obligatorie pentru toţi membrii partidului, atît pentru conducători, cît şi pentru membrii obişnuiţi.

In activitatea P.C.U.S. şi a celorlalte partide comuniste şi muncitoreşti s-au dovedit a fi de o mare însemnătate principiile conducerii de partid şi ale normelor vieţii de partid elaborate de Lenin. Partidul clasei muncitoare socoteşte că singura cale pentru a se asigura o conducere justă a partidului şi a se păstra unitatea şi coeziunea rîndurilor sale, este asigurarea aplicării principiului suprem al conducerii colective. Experienţa colectivă, înţelepciunea colectivă a Comitetului Central al P.C.U.S., care se sprijină pe baza ştiinţifică a teoriei marxist-leniniste şi pe iniţiativa largă a cadrelor conducătoare este chezăşia care a asigurat succesul construirii socialismului şi trecerea la construirea comunismului în U.R.S.S. In contradicţie cu principiul conducerii colective este cultul personalităţii care nu are nimic comun cu învăţătura marxist-leninistă cu privire la rolul ce trebuie să-l joace cadrele conducătoare şi care duce la diminuarea rolului partidului şi la scăderea iniţiativei şi activităţii creatoare a maselor populare.

Aşa cum a arătat marele Lenin, partidului de tip nou îi revine sarcina — ca detaşament de avangardă şi organizat al clasei muncitoare — să conducă toate celelalte detaşamente ale clasei muncitoare. Principiul după care partidul este o formă supremă de organizare a clasei muncitoare, are o mare însemnătate pentru realizarea unităţii de acţiune a tuturor organizaţiilor clasei muncitoare. Organizaţiile sindicale, de tineret, de femei, sportive etc., au nevoie, pentru a putea să slujească interesele clasei muncitoare, de conducerea lor de către partid.

Singur Partidul Comunist, care este înarmat cu o teorie revoluţionară şi în rîndurile căruia se găsesc cei mai buni şi înaintaţi reprezentanţi ai clasei muncitoare, are posibilitatea şi autoritatea necesară să conducă pe o linie politică justă aceste organizaţii.

V. I. Lenin s-a ocupat îndeaproape de organizaţia revoluţionară de tineret, în care vedea principala rezervă de cadre a partidului. Nu odată au arătat V. I. Lenin şi continuatorul operei sale, I. V. Stalin, că lucrul cel mai de căpetenie pentru organizaţia de tineret este conducerea sa de către partid. In aceasta, au arătat Lenin şi Stalin, stă chezăşia succesului întregii activităţi a organizaţiei de tineret.

Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, organizat aşa cum a conceput Lenin, s-a dovedit pe deplin capabil să conducă întregul popor sovietic spre societatea comunistă.

★

Izvorul forţei partidului, ceea ce îl face de neînvins, este legătura sa trainică cu masele de oameni ai muncii. Legătura dintre partid şi mase, încrederea partidului în forţele creatoare şi capacităţile maselor de oameni ai muncii este o caracteristică a partidului de tip nou creat de Lenin.

V. I. Lenin a socotit ca un principiu de cea mai mare însemnătate faptul că partidul marxist întruchipează legătura dintre detaşamentul de avangardă al clasei muncitoare şi masele de milioane ale clasei muncitoare.

Aşa cum forţa Partidului Comunist constă în legătura sa trainică cu poporul, tot aşa forţa poporului a crescut nemăsurat de mult datorită conducerii sale de către partid. Nici un partid al burgheziei, oricît de bogaţi şi puternici ar fi sprijinitorii săi, nu poate afirma că se bucură de sprijinul şi încrederea maselor populare. Numai prin înşelăciune, şantaj şi cu sprijinul ocupanţilor americani, reuşesc partidele burgheze să se menţină astăzi la putere în ţările capitaliste. Masele populare văd în Partidul Comunist pe apărătorul devotat al intereselor lor, pe conducătorul ale cărei vorbe nu sînt în contradicţie cu faptele sale. De aceea masele populare sprijină politica Partidului Comunist, pe care şi-o însuşesc ca pe propria lor politică şi luptă pentru înfăptuirea ei.

Principiul leninist al legăturii strînse dintre partid şi mase, stă la baza politicii tuturor partidelor comuniste şi muncitoreşti şi este chezăşia succeselor acestor partide.

★

Invăţătura leninistă despre partidul de tip nou a stat la baza formării partidului revoluţionar al clasei muncitoare din ţara noastră. Congresul al V-lea al P.C.R. din 1932, care a avut o imensă însemnătate istorică a stabilit, printre altele, principiile organizatorice ale partidului clasei muncitoare din ţara noastră, în lumina măreţelor învăţături ale lui Lenin şi a experienţei gloriosului P.C.U.S.

Incă în anii de cruntă teroare a regimului burghezo-moşieresc partidul nostru a introdus în organizaţiile sale principiile organizatorice leniniste. In întreaga sa activitate Partidul Comunist Romîn a stat în fruntea luptei poporului pentru un trai mai bun.

Ca detaşament de avangardă al clasei muncitoare partidul nostru a condus poporul muncitor după 23 August 1944 în lupta pentru cucerirea puterii politice în stat, pentru făurirea democraţiei populare.

Făurind unitatea clasei muncitoare sub steagul de neînvins al marxism-leninismului P.M.R., ca forţă conducătoare în statul democrat-popular, este iniţiatorul şi organizatorul tuturor victoriilor noastre pe drumul socialismului. Forţa partidului nostru se datoreşte învăţăturii marxist-leniniste. Politica partidului, politică strict ştiinţifică, care se bizuie pe legile obiective de dezvoltare a societăţii, este garanţia înfăptuirii năzuinţelor oamenilor muncii de a-şi construi o viaţă tot mai fericită.

Ca şi în ilegalitate, astăzi comuniştii se dovedesc a fi cele mai înaintate elemente ale clasei muncitoare, luptători neobosiţi pentru fericirea poporului, apărătorii cei mai devotaţi ai cuceririlor poporului. Exemplul comuniştilor însufleţeşte mase largi de oameni ai muncii pentru obţinerea de noi izbînzi în muncă.

Partidul nostru întăreşte necontenit democraţia internă dezvoltînd spiritul critic şi autocritic al membrilor de partid, apără cu hotărîre principiul conducerii colective ca mijloc sigur de învingere a greutăţilor şi de aplicare justă a liniei sale politice şi combate orice manifestare a cultului personalităţii.

O expresie clară de analiză în spirit critic şi autocritic a activităţii partidului, de dezvăluire cu curaj a lipsurilor, o constituie Hotărîrile plenarei lărgite a C.C. al P.M.R. din august 1953.

Reprezentînd cea mai înaltă formă de organizare partidul este forţa îndrumătoare a tuturor celorlalte organizaţii ale clasei muncitoare din ţara noastră.

Nepreţuită este pentru Uniunea Tineretului Muncitor conducerea sa de către partidul clasei muncitoare. Indrumată şi călăuzită de partid, U.T.M. îşi îmbunătăţeşte mereu munca de educare comunistă a tineretului, de mobilizare a sa la construirea socialismului.

Indrumate de organizaţiile de partid, organizaţiile utemiste îşi îmbunătăţesc activitatea organizatorică pentru a dezrădăcina din munca lor birocratismul, formalismul şi diletantismul.

Partidul nostru acordă o însemnătate deosebită strîngerii şi consolidării legăturii sale cu masele de oameni ai muncii, mobilizării lor la lupta pentru înfrîngerea tuturor greutăţilor şi traducerea în viaţă a politicii sale. S-a cimentat puternic unitatea dintre partid, guvern şi popor, chezăşia victoriilor noastre.

In prezent aşa cum a stabilit plenara C.C. al P.M.R. din 19 aprilie 1954 — organizaţiile partidului luptă pentru a ridica munca lor organizatorică şi politică la nivelul sarcinilor mari stabilite de plenara lărgită a C.C. al P.M.R. din august 1953.

★

Victoria genialelor învăţături ale lui V. I. Lenin cuprinse în atîtea opere nemuritoare, printre care şi în „Un pas înainte, doi paşi înapoi" se oglindeşte pe deplin în forţa crescîndă a partidelor comuniste şi muncitoreşti din toate ţările, care mobilizează masele largi ale popoarelor în lupta pentru pace şi o viaţă mai bună.

Lumina acestei învăţături nemuritoare va călăuzi spre noi şi mari succese partidele comuniste şi muncitoreşti în lupta pentru victoria deplină a comunismului în întreaga lume.

S. POPPER

Convorbirile separate franco-americane adîncesc divergenţele dintre puterile apusene la Geneva

De la trimisul special al ziarelor «Scînteia» şi «Scînteia tineretului»

GENEVA 18 (prin telefon). — In aceste zile de început a celei de a patra săptămîni a dezbaterilor conferinţei de la Geneva, atmosfera în incinta Palatului Naţiunilor şi mai ales la Casa Presei este diferită faţă de săptămînile trecute. In timp ce la Palatul Naţiunilor discuţiile în problema Indochinei continuă în şedinţe secrete, la care participă miniştrii de externe însoţiţi de un număr restrîns de consilieri, la Casa Presei, unde ieri n-a fost nici o conferinţă de presă, domneşte un dute-vino al ziariştilor dornici să afle noutăţi, să interpreteze şi să tragă concluzii.

Corespondenţii ziarelor de senzaţie din New York şi Paris sînt disperaţi din pricina lipsei de informaţii din surse „demne de încredere". Din comunicatul de cîteva rînduri asupra şedinţei din 17 mai nu se poate obţine substanţă pentru un articol de 3 coloane. De aceea unii dintre ei descriu cu lux de amănunte în ziarele de azi situaţia disperată a ziaristului vietnamez „independent" care, instalat într-un cort în faţa Palatului Naţiunilor, face greva foamei în aşteptarea înţelegerii între participanţii la conferinţă. Alţii acordă spaţiu situaţiei create răniţilor de la Dien Bien Fu. Se ştie că, după sabotaje continue, comandamentul francez a întrerupt evacuarea răniţilor de la Dien Bien Fu, încercînd să înscenează o adevărată bătălie „psihologică" împotriva R.D. Vietnam. Răstălmăcind fapte bine cunoscute, comandamentul francez din Indochina a suspendat evacuarea răniţilor de la Dien Bien Fu, sub pretextul unor condiţii inacceptabile impuse de Armata Populară Vietnameză. Aceste condiţii „inacceptabile" nu reprezintă altceva decît acordul semnat la 13 mai de cele două comandamente. După numai cîteva zile acest acord a devenit ca prin minune „imposibil de aplicat", pentru comandamentul francez.

In timp ce la Geneva se continuă în şedinţe închise discuţiile asupra restabilirii păcii în Indochina, la Washington şi Paris planul unor noi măsuri agresive destinate extinderii războiului din Indochina face noi paşi înainte. Continuînd jocul său dublu, delegaţia franceză la Geneva participă fără entuziasm la examinarea unei soluţii paşnice, iar la Paris guvernul Laniel punînd în practică planul de „măsuri draconice" anunţat Adunării Naţionale franceze, trimite experţi militari în Indochina să constate cauzele eşecului planului Navarre şi să pregătească documente justificative pentru o intervenţie americană.

O intensă activitate diplomatică îndreptată spre subminarea conferinţei de la Geneva s-a desfăşurat după cum se ştie în ultimele zile la Washington şi Paris. Atrăgînd atenţia că o rezolvare pozitivă este posibilă şi că succesul discuţiilor de la Geneva depinde în mare măsură de delegaţia franceză, ziarista franceză Geneviève Tabouis, scrie în „l'Information" că „aceasta s-ar realiza dacă d. Bidault ar părăsi limbajul echivoc la Geneva şi acţiunea de la Paris în vederea continuării agravării extinderii războiului".

Caracterizînd planul american de extindere a războiului, aceeaşi ziaristă subliniază că „el consacră strategia tradiţională de bază care a provocat — trebuie să recunoaştem — neîncrederea imensei majorităţi a popoarelor asiatice".

Convorbirile separate franco-americane au provocat totodată adîncirea spărturilor în rîndul „unităţii occidentale". Nemulţumiţi de lipsa de entuziasm a partenerului englez în faţa planurilor de intervenţie americană în Indochina, poziţie reafirmată de Churchill în discursul său de luni din Camera Comunelor, conducătorii Statelor Unite au angajat discuţiile cu guvernanţii francezi, fără măcar să informeze guvernul englez. Comentînd discursul lui Churchill, ziarul „Journal de Genève" scrie: „In Camera Comunelor d. Churchill a confirmat cu o preciziune deosebită faptul că Marea Britanie nu se va angaja sub nici un pretext în Indochina ca şi într-un pact de securitate al Asiei de sud-est sau al Pacificului occidental, înainte de a cunoaşte rezultatele conferinţei de la Geneva. Aceasta înseamnă că punctul de vedere britanic continuă să se opună aceluia al Statelor Unite".

Criticînd poziţia americana, ziarul „Times" scrie: „In Asia de sud-est puterile occidentale sînt angajate într-o foarte periculoasă criză, pentru că ele sînt divizate atît asupra problemei însăşi cît şi asupra drumului de urmat". Şi mai departe, referindu-se la proiectul american de „pact asiatic fără asiatici", „Times" scrie: „O acţiune militară nu va avea alt rezultat decît să mărească şi mai mult izolarea puterilor occidentale de popoarele din Asia".

Ostilitatea presei americane faţă de poziţia şovăitoare a aliatului britanic este transparentă în articolul de azi al lui „New York Times" care comentează cu totul defavorabil discursul lui Churchill. Pe de altă parte unele ziare engleze vorbesc despre nemulţumirea pe care o provoacă la Londra desfăşurarea separată şi paralelă cu Geneva a convorbirilor franco-americane. Ziarul „Daily Herald" sub titlul „Eden protestează împotriva convorbirilor secrete", scrie: „Statele Unite şi Franţa discută despre o intervenţie directă americană în Indochina în spatele şi fără ştirea guvernului britanic. Aceasta este cea mai de necrezut şi cea mai alarmantă situaţie în relaţiile diplomatice dintre aliaţi de la sfîrşitul războiului". Iar ziarul „Daily Mail" scrie: „Faptul că d. Eden nu a fost pus la curent cu aceste conversaţii este un semn neliniştitor care arată că trei săptămîni după deschiderea negocierilor de la Geneva, legătura între puterile occidentale este departe de a fi perfectă".

Intre timp, pentru a crea climatul favorabil unor presiuni americane, guvernul Laniel continuă să facă mare zarvă în jurul problemei evacuării răniţilor de la Dien Bien Fu. Care este adevărul în problema aceasta? O conferinţă de presă a delegaţiei R. D. Vietnam ţinută azi după amiază a adus noi elemente, aruncînd o lumină puternică asupra jocului guvernului francez care a încercat prin calomnii şi înscenări să falsifice realitatea, să arunce asupra R. D. Vietnam responsabilitatea nerespectării acordului încheiat între cele două comandamente la 13 mai. Interesul extraordinar pentru luarea de poziţie a delegaţiei R. D. Vietnam faţă de campania de mistificare dezlănţuită de presa burgheză a strîns la conferinţa de presă majoritatea ziariştilor prezenţi la Geneva.

Purtătorul de cuvînt al delegaţiei franceze s-a găsit în mare încurcătură la conferinţa de presă convocată imediat după aceasta. El nu a reuşit să convingă pe ziarişti că guvernul francez din considerente „umanitare" şi nu din considerente politice a înscenat „chestiunea răniţilor". Planurile celor care vor să inducă în eroare opinia publică şi să obţină prin aceasta justificarea actelor lor agresive, devin din ce în ce mai limpezi. Tărăgănînd şi sabotînd rezolvarea problemei evacuării răniţilor de la Dien Bien Fu, guvernul francez vrea să-şi justifice poziţia sa echivocă, al cărei scop este împiedicarea mersului înainte al lucrărilor conferinţei de la Geneva.

Avînd împotrivă întreaga opinie publică a Franţei, guvernanţii de la Paris folosesc această diversiune în folosul planurilor de intervenţie americană în Indochina. Caracterizînd situaţia, ziarul „l'Humanité" scrie: Cît despre felul în care Bidault prezintă chestiunea răniţilor, aceasta nu face decît să clarifice intenţiile sale ascunse de a cîştiga timp cu orice preţ şi de a „dovedi" că discuţia cu reprezentanţii R. D. Vietnam este imposibilă".

Ziarul burghez „Le Monde" comentînd acelaşi lucru, scrie: „Este greu de a nu considera presiunile americane ca şi anumite iniţiative franceze ca un adevărat sabotaj al conferinţei de la Geneva şi al şanselor de obţinere a păcii".

Eşuînd în toate încercările lor de pînă acum de a demonstra că rezolvarea problemelor litigioase pe calea tratativelor, este „imposibilă", cercurile agresive folosesc cu furie arma odioasă a înscenărilor şi falsificărilor. Intre refuzul lor permanent de a respecta faptele istorice bine cunoscute asupra situaţiei din Coreea şi Indochina şi noua manevră este o legătură evidentă.

C. RADUCANU

Autorităţile franceze sabotează evacuarea răniţilor de la Dien Bien Fu

GENEVA 18 (Agerpres). — (De la trimisul special). — Marţi a avut loc la Geneva o conferinţă de presă a delegaţiei R. D. Vietnam la conferinţa de la Geneva. In cadrul acestei conferinţe purtătorul de cuvînt al delegaţiei R. D. Vietnam referindu-se la ştirile tendenţioase, răspîndite în occident, în legătură cu problema evacuării răniţilor de la Dien Bien Fu, a arătat că aceste ştiri au drept scop să absolve autorităţile franceze pentru sabotarea premeditată a evacuării răniţilor luaţi prizonieri la Dien Bien Fu.

După ce a amintit obligaţiile asumate de Franţa în cadrul tratativelor ce au avut loc la Geneva în privinţa evacuării prizonierilor răniţi, purtătorul de cuvînt al delegaţiei Republicii Democrate Vietnam, a declarat că Armata Populară Vietnameză nu a făcut niciodată vreo discriminare rasială sau naţională. El a precizat că la Dien Bien Fu autorităţile franceze au trimis trupe de elită, care includeau numai o optime de vietnamezi, şi nu o pătrime cum a declarat comandamentul corpului expediţionar francez. Este deci normal ca numărul răniţilor din armata baodaistă să fie foarte mic.

In executarea acordului asupra răniţilor — a declarat purtătorul de cuvînt al delegaţiei Republicii Democrate Vietnam, Republica Democrată Vietnam a făcut dovadă de umanitarism şi respectare strictă a acordului. Autorităţile franceze au sabotat tot timpul evacuarea răniţilor, invocînd că vremea nu-i bună, că aerodromul e impracticabil etc.

Concluzia care se poate trage este că autorităţile franceze n-aveau nicio grijă faţă de evacuarea răniţilor. Motivul principal al acestei atitudini constă în faptul că autorităţilor franceze le este frică de adevăr. Autorităţilor franceze le este teamă că prizonierii răniţi eliberaţi vor vorbi despre situaţia corpului expediţionar francez în cursul asediului fortăreţei Dien Bien Fu şi despre tratamentul uman şi generos acordat de armata populară vietnameză după ce au fost luaţi prizonieri, fapt recunoscut şi de către profesorul doctor Huard şi generalul Cogny, în mesajul său radiodifuzat la 13 mai.

Generozitatea cu care s-a purtat armata populară vietnameză, se poate vedea şi din declaraţia făcută de şeful serviciului medical francez, la Dien Bien Fu, medicul maior Gravet. In declaraţia sa el a spus printre altele:

In momentul în care trupele franceze la Dien Bien Fu au capitulat, noi am fost impresionaţi de perfecta corectitudine a soldaţilor Armatei Populare Vietnameze la adresa trupelor franceze în general şi a răniţilor în special.

Noi am propus autorităţilor vietnameze să permită doctorilor şi infirmierilor francezi să continue să-i îngrijească pe răniţii de război. Această cerere a fost imediat satisfăcută.

Răniţii de război şi noi înşine, a declarat maiorul medic Gravet, sîntem profund recunoscători Armatei Populare Vietnameze de la Dien Bien Fu şi preşedintelui Ho Şi Min.

Unii răniţi francezi ajunşi la Hanoi au declarat şi ei că în timpul prizonieratului le-a fost asigurat un tratament uman. Membrii sanitari francezi căzuţi prizonieri la Dien Bien Fu, într-o scrisoare adresată preşedintelui Ho Şi Min, i-au mulţumit pentru comportarea Armatei Populare Vietnameze.

Rezultă clar că conducătorii francezi au vorbit în mod fals despre principiile umanitare în legătură cu răniţii de la Dien Bien Fu, urmărind scopuri politice şi de propagandă. Răspunderea revine autorităţilor franceze, a declarat în încheiere purtătorul de cuvînt al delegaţiei Republicii Democrate Vietnam, dacă nu-şi vor evacua răniţii.

In după amiaza zilei de 18 mai, purtătorul de cuvînt al delegaţiei franceze a anunţat că va ţine o conferinţă de presă. Ea a urmărit să contracareze puternica impresie făcută asupra ziariştilor de precizările delegaţiei Republicii Democrate Vietnam. In acest scop delegaţia franceză a căutat să prezinte, într-o versiune proprie care contravine adevărului, problema răniţilor de la Dien Bien Fu. In acest scop purtătorul de cuvînt francez a făcut cunoscut că între delegaţia franceză şi delegaţia Republicii Democrate Vietnam, la conferinţa de la Geneva vor avea loc contacte directe pentru a se lămuri problema răniţilor de la Dien Bien Fu.

Fiind întrebat dacă există într-adevăr un document semnat asupra bombardării drumului 41 de către aviaţia franceză în timpul evacuării răniţilor de la Dien Bien Fu, purtătorul de cuvînt a confirmat aceasta. El a pretins însă că acordul a fost revocat deoarece generalul Navarre nu şi-ar fi dat seama la început că drumul ar putea fi folosit în scopuri strategice de Armata Populară Vietnameză.

Intrebat dacă există vreo dovadă că Armata Populară Vietnameză foloseşte în scopuri militare drumul 41, în prezent, purtătorul de cuvînt francez a spus că nu există nici o dovadă.

Şedinţa restrînsă din 18 mai a conferinţei de la Geneva

GENEVA 18 (Agerpres). — La 18 mai, în cadrul conferinţei miniştrilor afacerilor externe de la Geneva a avut loc o nouă şedinţă restrînsă a celor nouă delegaţii care participă la discutarea problemei cu privire la Indochina.

In cadrul şedinţei a continuat examinarea chestiunii restabilirii păcii în Indochina. La 19 mai va avea loc o nouă şedinţă restrînsă cu privire la problema Indochinei.

«Poporul german trebuie să hotărască soarta Germaniei»

BERLIN 18 (Agerpres). — A.D.N. transmite:

In şedinţa de închidere a celui de al II-lea Congres Naţional al Frontului naţional al Germaniei democrate a fost adoptat un apel către toţi germanii în care se spune printre altele:

Cel de al II-lea Congres Naţional salută propunerea patrioţilor vest-germani şi a frontului naţional al Germaniei democrate cu privire la organizarea unui plebiscit.

Cel de al II-lea Congres Naţional adresează Bundestagului Republicii Federale vest-germane şi Camerii Populare a Republicii Democrate Germane propunerea de a organiza un astfel de plebiscit.

Apelul se încheie cu lozinca: „Germania aparţine poporului german, poporul german trebuie să hotărască soarta Germaniei!"

Un alt militar american a cerut drept de azil în R. Cehoslovacă

PRAGA 18 (Agerpres). — CETEKA transmite:

La 17 mai, ziarele au publicat un comunicat al Ministerului Afacerilor Interne al Cehoslovaciei în care se anunţă că la 16 mai 1954, P. Rank, sergent în armata americană de ocupaţie din Germania, a trecut din Germania occidentală pe teritoriul Cehoslovaciei.

Rank s-a predat organelor de pază a frontierei şi a declarat că intenţionează să ceară guvernului cehoslovac să-i acorde azil.

Ciocnire singeroasă în Pakistanul de est

CARACI 18 (Agerpres). — TASS transmite: După cum anunţă presa, la 15 mai în întreprinderile „Adamji", situate în apropierea oraşului Narayangan, a fost provocată o ciocnire sîngeroasă între diferite grupuri de muncitori, în urma căreia au fost omorîte peste 200 de persoane şi rănite peste 500. Printre victime sînt femei şi copii.

Guvernul Pakistanului de est a trimis în întreprinderi detaşamente de poliţie şi unităţi militare.

Conform versiunii oficiale, turburările au început în legătură cu asasinarea unui muncitor în timpul ciocnirii cu paza unei întreprinderi.

Mirza Abdus Samad, reprezentant al Partidului Comunist din Pakistanul de est, Mahmud Nurul, reprezentant al Partidului „Ganatantri Dal" şi Abdul Hai, secretar al „Ligii populare musulmane", din Pakistanul de est, au dat publicităţii o declaraţie comună în care arată că asasinarea în masă a muncitorilor a fost o consecinţă a unui complot premeditat al proprietarilor de întreprinderi şi al forţelor reacţionare.

Autorii declaraţiei cer pedepsirea aspră a vinovaţilor.

Presa proguvernamentală încearcă să prezinte lucrurile în aşa fel, ca şi cum evenimentele de la întreprinderile Adamji ar fi cauzate de activitatea unor „agenţi comunişti".

Ziarele nu au putut însă cita nici un fapt care să confirme aceste afirmaţii. Se menţionează că asemenea declaraţii au mai fost făcute şi în trecut de presa proguvernamentală, atunci cînd a avut loc o ciocnire sîngeroasă la fabrica de hîrtie din Chandragona. Se subliniază că adevăratul scop al acestor declaraţii este de a camufla planurile anumitor cercuri îndreptate spre subminarea prestigiului şi popularităţii Frontului Unit din Pakistanul de est.

S.U.A. transformă Tailanda într-o bază de atac împotriva Indochinei

DELHI 18 (Agerpres). — TASS transmite: Corespondentul special din Bangkok al ziarului „Delhi Times" relatează despre noile încercări ale S.U.A. de a extinde războiul din Indochina.

Aici, scrie corespondentul, au trezit un viu interes pregătirile militare intense care se desfăşoară în prezent în Tailanda sub conducerea Statelor Unite. Comentatorii acordă o deosebită atenţie informaţiilor primite recent din cercurile străine, deobicei bine informate, privitoare la faptul că S.U.A. trimit trupe gomindaniste din Taiwan în nordul Tailandei. Aceste trupe gomindaniste sînt concentrate de-a lungul graniţei Tailandei cu Indochina.

S-a aflat de asemenea că avioanele societăţii civile de transport aerian „C-47" a generalului Chennault aduc un mare număr de trupe gomindaniste din Taiwan. Regiunea oraşului Ciengmai, unde se şi află 12.000 de soldaţi gomindanişti, reprezintă unul din principalele centre de concentrare a trupelor ciancaişiste.

Sub conducerea instructorilor şi ofiţerilor americani, aceste trupe gomindaniste se pregătesc intens în vederea viitoarelor operaţiuni militare din Indochina.

Potrivit informaţiilor sosite la Bangkok, cîteva batalioane gomindaniste sub conducerea ofiţerilor americani au participat la mari manevre ale trupelor tailandeze care au avut loc în a 2-a jumătate a lunii martie a.c. la graniţa cu Patet-Lao.

Scurte ştiri

● In seara zilei de 16 mai a sosit la Berlin, în urma invitaţiei Ministerului Culturii a Republicii Democrate Germane, un grup de artişti de balet sovietici, în frunte cu M. I. Ciulaki. Artiştii sovietici au venit de la Paris, după ce guvernul francez nu le-a dat posibilitatea să se producă în Franţa.

● La 17 mai, în cadrul acordului de colaborare culturală dintre R. P. Chineză şi Republica Populară Romînă, Direcţia difuzării filmelor din Republica Populară Romînă şi Oficiul difuzării filmelor din R. P. Chineză, au semnat la Pekin contracte cu privire la dreptul de difuzare a filmelor şi jurnalelor sonore în cele două ţări.

ASIA — ASIATICILOR!

Ali Raza
student indian

La sfîrşitul anului 1950, într-una din închisorile Indiei, poetul indian Sardar Jaferi a scris o poezie cu titlul „Asia s-a trezit". In versuri pline de mînie, el se ridică împotriva înrobitorilor colonialişti:

„Acest pămînt al Asiei nu va răbda să-l răscoliţi voi cu pasul de fier al tancului;
„Văzduhul care-l înconjoară nu va îngădui ca bombardiere hrăpăreţe să-şi întindă aripile deasupra lui:
„Munţii noştri vor vui de strigătele partizanilor.
„Vîntul răbufnind mînios, vă va arunca dincolo de nori.
„Iar cicloanele vor biciui pînă şi urmele paşilor voştri
„Căci astăzi ne-am trezit".

Aceste versuri exprimă simţămintele a milioane de asiatici, iar rîndurile celor care gîndesc astfel cresc neîncetat. Nu trebuiesc uitate aceste simţăminte, mai ales acum, cînd se desfăşoară conferinţa de la Geneva, care are în centrul discuţiilor problemele Asiei. Chestiunile principale pe care le examinează conferinţa sînt: soluţionarea paşnică a problemei coreene şi restabilirea păcii în Indochina. Desfăşurarea conferinţei arată că pînă în prezent sînt două linii în privinţa rezolvării problemelor de pe ordinea de zi: una este „Asia pentru americani" şi cealaltă „Asia pentru asiatici".

Insăşi ideea că Asia — cel mai mare continent din lume, cu o populaţie de mai mult de jumătate din numărul total al locuitorilor globului — ar trebui să fie a americanilor — sau a altcuiva — numai a asiaticilor nu, — este mai ridicolă decît tot ce se poate închipui. Totuşi se găsesc oameni care judecă în felul acesta cu toată seriozitatea şi urzesc planuri, pe care doresc să le realizeze. Ba mai mult încă, se cere asiaticilor să fie convinşi că aceasta va fi în folosul lor. Dar să vedem care este realitatea.

Văile fertile ale Asiei, şesurile de pe malul fluviilor Tigru şi Eufrat, Indus şi Gange, Yangtse şi Hoang-Ho au fost leagănul multor civilizaţii. Pe pămîntul Asiei au strălucit primele raze ale lumii civilizate. Contribuţia popoarelor asiatice la dezvoltarea culturii şi progresului omenirii este uriaşă. Drept mărturie stau scrierile vechi şi monumentele istorice, răspîndite în lungul şi-n latul Asiei. Toate acestea ne fac pe noi, asiaticii să fim mîndri de trecutul nostru şi în acelaşi timp, să avem o încredere nezdruncinată în viitor. Natura a fost cît se poate de darnică cu Asia. Şesurile atît de rodnice, creşterea îmbelşugată a vegetaţiei şi a pădurilor, bogăţia minerală colosală ascunsă în sinul pămîntului — toate au atras în decursul istoriei atenţia multor aventurieri.

Pradă bogată...

Odată cu ivirea imperialismului şi înrobirea ţărilor asiatice de către puterile colonialiste, Asia s-a transformat într-un imens atelier, producător de materii prime, de bogăţie pentru străini. Popoarele din Asia au fost folosite ca mînă de muncă ieftină. După ce au distrus structura economică a ţărilor asiatice, colonialiştii au făcut tot ce au putut ca să ţină în loc dezvoltarea lor.

Ce bogăţii au dat ţările Asiei puterilor imperialiste şi care este cauza reală a „interesului" imperialiştilor faţă de aceste ţări, se poate vedea din cîteva exemple: In sud-estul Asiei se produc următoarele cantităţi din procentajul total al producţiei mondiale: orez 75%, chinină 67%, cauciuc 85%, cositor 65%. Malaia singură produce 35% din producţia mondială de cauciuc şi 30% din cea de cositor.

Orientul Mijlociu are rezerve de petrol cît jumătate din toate rezervele de petrol ale lumii capitaliste. Indonezia dă 40% din producţia mondială de cauciuc şi 15% din cea de cositor. Filipinele au depozite bogate de aur, crom, mangan şi fier, — iar de curînd s-au găsit zăcăminte de uraniu.

Atunci este firesc ca monopoliştii americani să vină în „apărarea libertăţii" — libertatea de a exploata aceste bogăţii? Cît priveşte Indochina, iată ce scria odată ziarul american „New York Times": „Indochina reprezintă o miză care merită să rişti multe pentru ea. In nordul ţării se află... cositor, wolfram, zinc, mangan, cărbune şi orez; în sud se găseşte cauciuc, orez, ceai, piper, vite, piei... Ea are o imensă importanţă strategică... Cele două porturi sînt baze excelente". Şi dacă popoarele din Indochina vor să-şi ia destinul în propriile lor mîini, — îşi spun colonialiştii — trebuie să se facă tot ce ie-ar putea împiedica de la aceasta!

In privinţa standardului de viaţă al popoarelor coloniale şi dependente din Asia, să lăsăm să vorbească următoarele cifre comparative: In 1949 venitul naţional pe cap de locuitor era: în S.U.A. 1453 dolari, Anglia 773 dolari, India 57 dolari, Pakistan 51 dolari, Filipine 44 dolari, Tailanda 36 dolari, Indonezia 25 dolari.

Asia se trezeşte

Dar timpurile se schimbă. Popoarele Asiei nu mai pot tolera exploatarea colonială. Lupta antiimperialistă a popoarelor din Asia s-a ridicat pe o treaptă mai înaltă, în special după înfrîngerea forţelor fascismului în cel de al doilea război mondial, de către Uniunea Sovietică şi forţele antifasciste. De atunci s-au petrecut schimbări radicale în Asia ca şi în lumea întreagă.

Transformările radicale care au avut loc în această perioadă în Asia se concretizează întîi de toate prin formarea Republicii Populare Chineze. China, care are o populaţie de 500.000.000 locuitori şi o suprafaţă cît S.U.A., Anglia, Franţa, Italia, Spania, Portugalia şi Japonia la un loc, a terminat pentru totdeauna cu orice fel de dominaţie colonială. Această victorie a poporului chinez însufleţeşte puternic şi dă un nou imbold popoarelor din celelalte ţări ale Asiei, în lupta pentru independenţă naţională, împotriva puterilor imperialiste. Intr-un număr de ţări din Asia, lupta armată împotriva invadatorilor japonezi, s-a transformat în războaie de eliberare, împotriva puterilor colonialiste occidentale care îşi făcuseră din nou apariţia în Asia, cu gîndul de a pune aceste ţări din nou la jugul colonial. Astfel au început războaiele de eliberare din Indochina, Malaia şi Filipine. Poporul din Vietnam, după ce a înfrînt forţele fasciste japoneze în 1945 a format o republică democrată cu un teritoriu de 350.000 km. pătraţi şi 22.000.000 de locuitori care au ales în mod legal guvernul Ho Şi Min. De atunci guvernul democrat din Vietnam a săvîrşit importante reforme agrare, industriale şi culturale, avînd drept scop ridicarea nivelului de trai al poporului vietnamez.

Armata Populară de Eliberare, sprijinită de masele largi ale populaţiei din Indochina, apără acum eroic aceste realizări şi îşi îndeplineşte sarcina de a pune pe goană armatele franceze de invazie, finanţate şi echipate cu dolari americani. Poporul vietnamez şi-a cîştigat simpatia caldă şi admiraţia popoarelor din Asia prin lupta sa eroică, pe cînd agresorii francezi şi americani au stîrnit mînia acestor popoare şi a popoarelor iubitoare de pace din lumea întreagă.

Propaganda americană ar vrea să ne facă să credem că Indochina şi alte ţări din Asia sînt ameninţate de primejdia comunistă. Dar această pălăvrăgeală despre „primejdia comunistă" este ridiculizată de milioane de oameni din ţările asiatice care văd limpede că ea nu este decît un truc, pentru a sustrage atenţia asiaticilor de la reala primejdie pe care o reprezintă tocmai cercurile imperialiste agresive din S.U.A. Acest fapt este menţionat în largă măsură în presa din ţările asiatice. De pildă ziarul birman „Rangoon Daily" scrie că „ameninţarea cu „înaintarea comunismului" atît de trîmbiţată de diplomaţia S.U.A. arată de fapt intenţia Americii de a domina Asia, inclusiv Birmania". Popoarele Asiei se ridică tot mai dîrz nu împotriva imaginarului „pericol comunist" ci împotriva realului pericol al colonialiştilor şi al cercurilor agresive americane care caută să facă din Asia o colonie a S.U.A.

In anii de după război, a crescut avîntul mişcării de eliberare naţională şi în ţări ca Iran, Irak, Siria, Liban şi Pakistan, unde acţiunile populare antiimperialiste s-au transformat adeseori în încăierări violente cu armata şi poliţia. Puterile imperialiste au primit lovituri puternice şi în această parte a lumii.

Schimbări esenţiale au avut loc în anii de după război şi într-una dintre cele mai mari ţări din Asia, India. Pînă la cel de-al doilea război mondial, India era colonie engleză, dar după război, în urma eroicelor lupte duse de poporul indian, imperialiştii englezi au fost nevoiţi să accepte dreptul poporului indian la independenţă naţională şi să părăsească această ţară de aproape 350 000.000 locuitori şi cunoscută în toată lumea pentru bogăţiile ei, — lăsînd-o în mîinile actualului guvern indian. De atunci, poporul indian luptă ca să apere ce a cîştigat şi să ajungă la o adevărată independenţă naţională, pentru a scăpa definitiv de dominaţia economică a Angliei şi de orice fel de dominaţie străină.

Schimbări asemănătoare în guvernarea colonială s-au petrecut şi în ţări ca Indonezia, Birmania şi Ceylon în anii de după război.

Văzînd că se lovesc de greutăţi din ce în ce mai mari în menţinerea dominaţiei lor în ţările din Asia, puterile colonialiste urzesc planuri noi şi caută cu înfrigurare noi metode ca să exploateze popoarele asiatice, ca să intensifice exploatarea colonială. In această privinţă monopolurile americane şi-au întrecut cu mult partenerii englezi şi francezi întru jefuirea ţărilor slab dezvoltate. In primii 5 ani de după război, S.U.A. au realizat un profit de 7.500.000.000 dolari la capitalul investit în străinătate — cea mai mare parte provenind din ţările coloniale şi semi-coloniale.

Nu este deci de mirare că naţiunile coloniale şi dependente devin tot mai neîncrezătoare în investiţiile străine, pe care le privesc nu numai ca arme de exploatare ci şi ca arme de subjugare politică.

Unele fapte în atenţia lui Dulles şi compania

Iată de ce ţările slab dezvoltate din Asia vor să facă comerţ cu China, cu Uniunea Sovietică cu ţările de democraţie populară din răsăritul Europei. Volumul de schimburi comerciale dintre India şi China creşte mereu.

Ceylonul a semnat cu R.P. Chineză un acord conform căruia dă Chinei mai mult de jumătate din producţia sa de cauciuc, în condiţii avantajoase. Indonezia a intrat de asemenea în relaţii comerciale cu China. Japonia a stabilit şi dezvoltă relaţiile comerciale cu China Populară.

Inspăimîntaţi de aceste mari transformări din Asia şi iritaţi că planurile lor au dat greş, imperialiştii în frunte cu aţîţătorii la război americani au început să intre în aventuri militare în Asia. Groaznicul război din Coreea care a făcut ravagii timp de 3 ani, aducînd atîta suferinţă poporului coreean, s-a terminat cu zădărnicirea planurilor cercurilor agresive americane. Agresiunea imperialistă în Coreea a stîrnit pe de o parte mînia şi ura popoarelor din Asia, iar pe de altă parte sentimente de adîncă simpatie şi solidaritate cu poporul coreean, cu victimile războiului. Războiul din Coreea a arătat popoarelor din Asia ororile agresiunii imperialiste şi a făcut să crească şi mai mult ura împotriva imperialiştilor. Aproape în toate ţările din Asia se intensifică mişcarea antiimperialistă şi contra aţîţătorilor la război americani şi a lacheilor lor şi mişcarea pentru menţinerea păcii în lume. Recentele uneltiri americane în Pakistan şi încheierea pactului dintre Turcia şi Pakistan, prin care se deschid porţile Pakistanului spre politica americană de război, au stîrnit revoltă şi mînie în Asia. Poporul indian a protestat energic împotriva acestui pact şi şi-a arătat indignarea prin nenumărate mitinguri care s-au ţinut în toată ţara, în legătură cu această chestiune. Nehru — primul ministru al Indiei — a condamnat acest pact în mod vehement în repetate rînduri.

Pactul americano-pakistanez a fost condamnat şi de guvernele altor ţări din Asia, ca Birmania, Indonezia, cîteva ţări din Orientul Mijlociu şi Egipt.

„Apusul nu mai poate comanda"

Se poate deci trage concluzia că în Asia se petrece un proces de unificare a forţelor sănătoase ale naţiunilor, în scopul apărării păcii, securităţii şi independenţei naţionale. Şi tocmai aceste forţe sănătoase sînt cele care se afirmă din ce în ce mai mult în rezolvarea problemelor Asiei. Ele spun un categoric „Nu" celor care vor să se amestece în treburile interne ale popoarelor asiatice, — iar acest „Nu" atîrnă din zi în zi mai greu. Astfel, revista „New York Times Magazine" scrie: „In ultimii cinci ani, asiaticii, iar nu americanii şi europenii, sînt cei care rezolvă marile probleme ale Asiei. Şi tot asiaticii vor fi probabil cei care vor hotărî şi mîine... Apusul nu mai poate comanda". Tocmai pentru că „Apusul nu mai poate să comande" Statele Unite au fost nevoite să accepte ţinerea conferinţei de la Geneva unde răsună glasul R.P. Chineze şi al altor ţări asiatice.

Delegatul Republicii Populare Democrate Coreene a făcut la Geneva propuneri concrete pentru soluţionarea problemei coreene. Delegatul sovietic, Molotov, a spus la conferinţă că soluţionarea problemei coreene este o chestiune care priveşte întîi de toate pe coreeni. Aceasta este o atitudine care arată respect pentru dreptul popoarelor din Asia de a-şi rezolva singure problemele care le privesc. Dacă comparăm această declaraţie cu aceea a secretarului de stat al S.U.A. Dulles că formarea Republicii Populare Chineze este considerată o „catastrofă", care înseamnă „pierderea Chinei continentale" vedem clar cine este prieten şi cine duşman popoarelor asiatice.

Pentru domnul Dulles şi cercurile pe care le reprezintă, China Populară reprezintă o mare catastrofă, dar milioane de oameni din Asia privesc pe chinezi cu multă simpatie şi îi socotesc fraţi mai mari. Pentru popoarele Asiei formarea Republicii Populare Chineze a fost un prilej de nestăvilită bucurie.

Dl. Dulles a sosit la Geneva avînd pe buze cuvintul „luptă", şi în minte — aşa cum se exprima ziarul francez „Combat" — cu „un splendid plan de extindere a războiului în Asia, într-o mînă cu Biblia, în alta cu bomba atomică şi avînd drept postament dolarul". Dl. Dulles a părăsit curînd — după cum se ştie — conferinţa, făcînd să se işte diferite comentarii în privinţa falimentului politicii americane în Asia.

Faţă de această situaţie, cercurile imperialiste americane fac planuri ca cel privitor la „acţiunile unite" în Asia şi la pactul din sud-estul Asiei, în care intenţionează să includă ţări ca Tailanda, Filipinele şi aşa numitele state asociate ale Indochinei (Vietnamul lui Bao Dai, Laos şi Cambodge). Cum aceste state sînt controlate de puterile coloniale, înseamnă că în realitate se intenţionează a se crea un bloc al puterilor coloniale, îndreptat împotriva popoarelor din Asia.

E locul să amintim însă, că conferinţa de la Colombo, la care au participat multe ţări mari şi importante din Asia, ca India, Indonezia, Pakistan, Birmania etc. a luat hotărîri potrivnice planurilor ascunse ori făţişe ale politicii americane în Asia. Ţările participante la conferinţa de la Colombo ar fi avut dreptul să se prezinte la conferinţa de la Geneva, dar acest drept le-a fost tăgăduit de cercurile imperialiste. Totuşi hotărîrile luate de conferinţa de la Colombo în privinţa cauzei păcii şi a libertăţii popoarelor au o deosebită importanţă şi trebuiesc luate în considerare de conferinţa de la Geneva, cu atît mai mult cu cît aceste hotărîri au fost acceptate în unanimitate, deşi între participanţi erau divergenţe puternice.

Referindu-se la misiunea conferinţei de la Geneva, de a realiza rezolvarea paşnică a problemelor coreeană şi indochineză, şeful delegaţiei sovietice, V. M. Molotov, a spus: „Conferinţa de la Geneva va realiza acest lucru dacă va porni de la principiul că popoarele Asiei au dreptul deplin de a-şi rezolva ele însele treburile lor, că aceasta este în primul rînd propria lor treabă".

Popoarele Asiei cer cu hotărîre participanţilor la conferinţa de la Geneva, să-şi îndeplinească misiunea importantă ce-i revine. Asia — a asiaticilor! Aceasta este voinţa popoarelor întinsului continent asiatic. Ele cer să fie instaurată o pace trainică în Coreea, să înceteze războiul din Indochina.

Salutul transmis de C.C. al P.M.R. Congresului Partidului Comunist din Austria

VIENA 18 (Agerpres). — Intre 13—16 mai, la Viena a avut loc cel de al XVI-lea Congres al Partidului Comunist din Austria. Preşedintele Partidului Iohann Koplenig, a prezentat raportul: „Calea spre obţinerea şi asigurarea independenţei Austriei". O amplă cuvîntare a ţinut la Congres secretarul general al C.C. al Partidului, Fuernberg.

La congres au asistat delegaţii ale partidelor comuniste şi muncitoreşti din Cehoslovacia, Ungaria, Romînia, Bulgaria, R. D. Germană, Franţa, Italia, Marea Britanie, Germania occidentală, Finlanda, Norvegia, Olanda, Grecia, Elveţia şi Teritoriul Liber Triest. Cu ovaţii furtunoase au primit delegaţii şi oaspeţii telegrama de salut a Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice.

S-a dat de asemenea citire telegramei de salut a C.C. al Partidului Muncii din Coreea.

Tov. N. Ceauşescu, secretar al C.C. al Partidului Muncitoresc Romîn a rostit următorul salut:

Dragi tovarăşi,

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn a împuternicit delegaţia noastră să transmită Congresului Dvs., următorul salut:

CĂTRE CONGRESUL AL XVI-LEA AL PARTIDULUI COMUNIST DIN AUSTRIA.

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn transmite celui de al XVI-lea Congres al Partidului Comunist din Austria un cald salut frăţesc şi urează Partidului Comunist din Austria succes deplin în lupta sa consecventă pentru făurirea unităţii de acţiune a clasei muncitoare, pentru mobilizarea tuturor forţelor progresiste şi iubitoare de pace în lupta comună pentru restabilirea Austriei ca stat suveran, independent şi democrat, pentru asigurarea unei vieţi mai bune celor ce muncesc din ţara Dvs.

Propunerile Uniunii Sovietice pentru încheierea unui tratat general european deschid perspective largi pentru obţinerea independenţei naţionale a poporului austriac şi pentru securitatea colectivă a popoarelor din Europa.

Sîntem convinşi că hotărîrile Congresului Dvs. vor contribui la întărirea rîndurilor Partidului Dvs. la un avînt şi mai puternic a unităţii de acţiune a clasei muncitoare din Austria şi la strîngerea legăturilor partidului cu masele largi populare.

Sub conducerea Partidului Comunist, în lupta comună cu puternicul lagăr al păcii, în frunte cu Uniunea Sovietică, poporul austriac va dobîndi noi succese în lupta pentru libertate, democraţie şi independenţă naţională, pentru o viaţă prosperă a celor ce muncesc, pentru pace între popoare.

Trăiască lupta unită a clasei muncitoare şi a popoarelor pentru asigurarea unei păci trainice în Europa şi în întreaga lume!

Trăiască Partidul Comunist din Austria!

Trăiască prietenia între poporul romîn şi poporul austriac!

Congresul Partidului Comunist din Austria a constituit un eveniment deosebit de important în viaţa politică din această ţară. Delegaţii la Congres au aprobat declaraţia-program a Partidului: „Calea spre realizarea şi asigurarea independenţei Austriei", document de mare însemnătate în ce priveşte unirea tuturor forţelor democratice din Austria în lupta pentru independenţa acesteia şi pentru stabilirea unităţii de acţiune a clasei muncitoare.

REDACŢIA: Bucureşti Piaţa Scînteii Tel. Nr. 7.61.00 DIFUZAREA: Tel. 5.38.77. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" — Piaţa Scînteii.